

N° 11

LA PASSIO
DE NOSTRE SENYOR
JESUCRIST

LEMA :
A.M.D.G.

Aquesta Passió és la segona que el seu actor escriu, amb les mateixes característiques que la primera. La primera es va representar fa pocs anys en aquestes comarques. Però es rigurosament inédita. Només el seu autor en té un exemplar.

La segona -aquesta que els senyors del Jurat tenen a la mà- ha estat reescrita de dalt a baix. S'assembla amb la primera -potser el Jurat la recordarà per una característica: en ella Jesús no parla.

L'autor creu que no fent parlar la figura de Jesús tota l'obra guanya en majestat. Es en efecte, tan difícil, fer parlar la figura que representa Jesús! Cadascú té de Jesús un concepte tan sublim que no hi ha res a guanyar a que un actor parli per Ell. Si és relativament fàcil representar la persona de Jesús, ja no ho és tant resoldre, sense el perill de provocar la desillusió del públic, el problema de la veu i de l'entonació.

No fer parlar la figura de Jesús comporta certs sacrificis: per exemple el de renunciar al diàleg entre Jesús i Pilat. Però proporciona també molts avantatges i, com he dit, tota l'obra guanya en discreció. És realment difícil que un actor digui les Set Paraules, que pronuncià Jesús en creu, sense que tot l'acte caigui en la truculència, aminorant l'efecte que es tracta d'aconseguir.

L'autor ha procurat, en el possible, la màxima fidelitat evangèlica. En els punts més delicats hi ha les cites bíbliques en el text, cites que poden augmentar-se a l'hora d'imprimir l'obra. Creu sincerament l'autor que en la construcció d'una Passió es gairebé impossible ésser més fidel als textos sagrats.

L'autor, en una paraula, ha procurat escriure una Passió funcional, o sigui ben devota, sense utilitzar ni el mínim dels evangelis apòcrifs. La part d'imaginació que hi hagi posat l'autor no altera en res la substància dels quatre Evangelis, i no fa més que subratllar-los sense crear llegendes. La principal preocupació de l'autor ha consistit a que el públic, veient aquesta Pa-

ssió, es formi una idea claríssima de les causes religioses i polítiques que motivaren el procés i condemna de Jesucrist. Per aconseguir aquest efecte s'ha insistit molt en la psicologia de Judas, Anás i Caifàs. I, durant les dues parts del primer acte s'ha procurat accentuar la base teològica subratllant derts temes, com el de l'"Home de dolors", el de l'"Anyell de Déu", el de la necessitat del sacrifici de la Creu i el de la inutilitat de les persecucions. Sovint, durant el curs de l'obra, se sent l'eco daquests temes.

En aquesta segona Passió el personatge de Judas ha estat reconstruit totalment d'acord amb les idees de molts comentaristes moderns de l'Evangelí. Ha estat presentat, no com un home repugnant, físicament indigne de figurar entre els Dotze apòstols, sino com una víctima del lliure examen; en una paraula com el primer protestant.

L'autor ha cregut necessari la construcció d'una Passió que situés el públic en un terreny realíssim no desdibuixant l'argument del procés de Jesús amb escenes que no hi tenen cap relació, com, per exemple, els episodis de la Samaritana o de Jesús amb els infants.

L'obra conté un Epíleg, construit per l'estil d'un fílm, en el qual d'una manera rapidíssima es tracta del naixement de l'Església, acompanyat de processos, iguals que el que sofrí Jesús, igual que els d'ara. En aquests moments, aquest Epíleg pot esser una bona lliçó.

Queda a la discreció del Director d'escena afegir-hi altres quadres, per exemple el de Jesús trobant la Verge Maria en el camí de la Creu, o el de l'Ascensió. En el cas d'haver-se de representar l'obra, l'autor s'ofereix a ajudar a encaixar-la.

Finalment, l'autor demana al Jurat que no es fixi en les errates d'ortografia o de màquina que pugui haver-hi en les tres còpies. Les correccions haurien dificultat la lectura de les còpies

7

ACTE PRIMER

PRIMER EPISODI

Decoració.- Un recó de jardí al palau de Caifás. Pot haver-hi una pergola, un pou, pedrissos i vegetació.

CAIFAS.- No sabeu pas, doctor Gamaliel i amic Nicodemus, com agraeixo la vostra visita. En aquest moment, moment de confusió per a moltes persones dèbils d'esperit, aquesta visita vostra a la persona del Gran Sacerdot m'es un consol. El moment és realment de molta responsabilitat. Jesús està venint cap a Jerusalem per fer-hi una entrada triomfal.

ANAS.- (dirigint-se a Gamaliel i Nicodemus) Permeteu ~~WUENNNEN~~ que Anás, com a Gran Sacerdot que ha estat, s'adhereixi a les paraules del Gran Sacerdot Caifás, el meu gendre molt estimat. En aquesta ~~wiswsw~~ visita vostra, doctor Gamaliel i Nicodemus, hi vull veure un acte de lleialtat a la suprema jerarquia religiosa del nostre poble. La vostra amistat amb Jesús de Nazaret, n'estic convençut, no us ha d'impedir la defensa dels veritables interessos religiosos i politics del poble d'Israel, destinat a veure un dia la gloria d'un Messias, fins a tal punt poderós que tots els reis de la Terra li prestin homenatge.

GAMALIEL.- Permetin els Grans Sacerdots Caifás i Anás que presenti els meus dubtes sobre el caracter de la missió del Mesias.

CAIFAS.- (amb energia) La missió del Messias serà essencialment politica. Serà un rei totpoderós

GAMALIEL.- Jo diria que tots els profetes que anuncien el Messias el veuen com un reformador de l'espiritualitat del nostre poble i que es per aquest camí que aquest Messias i aquest poble renovaran el mon.

CAIFAS.- No puc compartir la vostra idea, doctor Gamaliel.

ANAS.- Ni jo tampoc.

(Nicodemus fa uns moments que indica el seu desig de parlar).

CAIFAS.- Digueu Nicodemus, digueu.

NICODEMUS.- Jo voldria recalcar les paraules del doctor Gamaliel sobre el caracter espiritual de la missió del Messias. Cal no oblidar que el nostre gran profeta Isaias veu el Messias com un "home de dolors"...

GAMALIEL.- (acabant la frase)...i un "home de dolors" dificilment podria

ostentar el poder politic. -

NICODEMUS.- Un rei d'Israel, convertit en "home de dolors", difícilment podria ésser un rei friomfant.

GAMALIEL.- Costa realment imaginar-se el Cesar de Roma retent homenatge a un rei d'Israel convertit en un "home de dolors".

CAIFAS.- Soc de la mateixa opinió, doctor Gamaliel.

ANAS.- En aquest punt tots estem d'acord.

GAMALIEL.- Pero, en canvi, admeto la possibilitat d'un Messias, "home de dolors", que amb els seus dolors i el seu sacrifici redimeixi el mon.

CAIFAS.- Si Jesús de Nazaret ha d'ésser aquest ir "home de dolors" jo seré l'instrument del seu dolor. Cal desfer el mite d'un Messias "home de dolors".

GAMALIEL.- No es un mite, Gran Sacerdot: es una profecia.

ANAS.- Als falsos messias, Pilat els clava a la creu.

CAIFAS.- I fins ara cap d'ells s'ha despenjat de la creu. No crec que Jesús pugui baixar de la creu.

NICODEMUS.- Si Jesús es l'"home de dolors" acceptarà la creu.

GAMALIEL.- Prego als Grans Sacerdotes de fixar-se que, sense voler, anem donant voltes a la figura de Jesús.

ANAS.- I parlem de la creu com si la creu fos realment per a Ell .

NICODEMUS.- No voldria que els Grans Sacerdotes estessin mal informats: per tres vegades Jesús ha anunciat que moriria a la creu i que ressuscitaria al tercer dia de la seva mort.

CAIFAS.- Això, estimat Nicodemus, Jesús ho diu perquè sap que la seva predicació ha fracassat, i perquè sap que el nostre tribunal religiós el condemna, Pilat ratificarà la sentència i el condemnarà a mort en creu. I, un cop mort... (amb un crit) ja pot ressucitar tant com vulgui.

GAMALIEL.-+ (suplicant, esgarriat) Per favor, Gran Sacerdot... Penseu que aquestes paraules en boca del Gran Sacerdot poden semblar una profecia.

CAIFAS.- (energicament) Que valgui doncs per una profecia. Ho repetiré: Que mori en creu, i un cop mort ja pot ressucitar tant com vulgui.

(Anas dona mostres d'assentiment i recalca les paraules del seu gendre picant amb el puny dret sobre el palmell de la seva ma esquerra). Es fa un moment de silenci anguniós que el trenca el mateix Caifas dient ironicament):

I un cop ressucitat que farà?

NICODEMUS.- Implantarà el Regne de Deu, un regne que no tindrà fi.

CAIFAS.- (Amb el mateix posat ironic) Que es el Regne de Deu? Que vol dir aixó d'aquest Regne del qual Jesús parla tant sovint?

NICODEMUS.- El Regne de Deu és el Cel. Jesús diu que Satanás es el princep d'aquest mon. Per aixó el veritable Regne de Deu aquí a la Terra és en els nostres cors.

CAIFAS.- No hi entenc res.

ANAS.- Ni jo tampoc.

CAIFAS.- No em vingueu amb doctrines de Jesús. Jo no tinc altra doctrina que la Llei, la Llei, lletra per lletra.

GAMALIEL.- Aquesta doctrina de Jesús sobre el Regne de Deu confirma la meua teoria: el caracter de la predicació de Jesús és essencialment espiritual.

NICODEMUS.- Jo el qué sé és... (energic) que Jesús regna ja en el meu cor.

ANAS.- Aixis estem ja Nicodemus?

CAIFAS.- No digueu disbarats.

GAMALIEL.-Prengueu, Grans Sacerdots, les paraules de Nicodemus com una opinió. Aquí tots parlem a cor obert, una mica excitats devant la imminent entrada triomfal de Jesús a Jerusalem.

CAIFAS.- Teniu rao, doctor Gamaliel. Segons les meves noticies Jesus es propo-
sa entrar a Jerusalem com un triomfador. Ve de Betfagé, acompanyat d'una gran gentada que brandant palmes i llorers l'aclama com a fill de David i rei d'Israel. Jesús s'acosta a Jerusalem...

NICODEMUS.- (amb exaltació mística) Jesús és aprop...

CAIFAS.- I no en dubto: Jesús es farà conduir al Temple. I el Temple... el Temple es meu.

8
GAMALIEL.- Si es deixa conduir al Temple raó de mes per creurer que es tracta d'una manifestació de caracter religiós, sense cap malicia política.

CAIFAS.- I entraré al Temple per la Porta Daurada... I aixó no te un sentit polític? Us prego de no oblidar que a Israel un triomf religiós i un triomf polític son una mateixa cosa.

ANAS.- A Israel, de l'altar al xxx tron només hi ha un pas.

GAMALIEL.- Suposem ara que Jesús sigui l'"home de dolors" profetitzat per Isaias. I si l'"home de dolors" vulgués pujar a l'altar com a víctima?

CAIFAS.- Que voleu dir, doctor Gamaliel?

(Caifás i Anás es miren com si endevinessin el que vol dir el doctor Gamaliel).

Em sembla que mig endevino el vostre pensament. Es que el calvari seria l'altar de l'home de dolors? Us prego de considerar que al Calvari només hi puja mala gent

GAMALIEL.- I si estés en els designis de Deu que l'"home de dolors" hagues d'ésser immolat com l'anyell pasqual en redempció dels pecats del mon?

ANAS.- Així, Jesús seria l'"home de dolors", l'anyell pasqual, el redemptor del mon?

GAMALIEL.- Potser sí...

CAIFAS.- I com voleu que l'home de dolors, l'anyell pasqual, sigui també un fill de David i el rei d'Israel?

GAMALIEL.- Aixó, per ara, és un misteri. Per ara...

CAIFAS.- I tan misteri!

NICODEMUS.- Jo començo a entendre moltes coses...

GAMALIEL.- I jo també, Nicodemus.

ANAS.- (adreçant-se a Caifás) I jo encara més, estimat gendre.

CAIFAS.- Penseu, senyors, que si Jesús és l'anyell pasqual, jo soc el Gran Sacerdot... Vull dir que l'anyell pasqual el sacrifico jo. (Fa senyal de donar una ganivetada).

GAMALIEL.- No oblidin els Grans Sacerdots que Joan Baptista, el darrer pro-

feta que ha aparegut en aquest poble...

CAIFAS.- No sabia que Joan Baptista fos un profeta.

GAMALIEL Segurament el més gran dels nostres profetes. Jesús ha dit d'ell
que és el més gran dels ~~nostres~~ fills de mare.

ANAS.- (en to de mofa) Si un profeta que va morir en mans del rei Herodes...
un profeta que foy degollat durant un banquet a Maqueronte...

GAMALIEL.- Va ser degollat perque censurava l'escandol donat per Herodes en
casar-se amb la muller del seu germá.

CAIFAS.-¿Amb Quin dret el Baptista havia de censurar al rei Herodes?

GAMALIEL.-¿En nom de la llei de Deu.

CAIFAS.- El Baptista era un pertorbador.

GAMALIEL.- Era un profeta. Fou ell qui senyalant a Jesús, a la ribera del
Jordá, va dir, dirigint-se a la multitud...

CAIFAS.- Si ja ho sabem: va dir, "Vetaqui l'anyell de Deu, l'anyell que amb
la seva sang esborra els pecats del mon." Si Jesús vol fer d'anyell,
te el meu permís per ser-ne.

GAMALIEL.- Cada any celebrem solemnement el sacrifici d'Abraham. Per ordre
de Deu, Abraham havia de sacrificar el seu fill Isaac. Quan ja es dis-
posava a sacrificar-lo veié un anyell, alla mateix, enredat en un es-
barner. Deu es va donar per satisfet amb l'obediencia del patriarca.
Però ¿ qui sap si els pecats del mon exigeixen una gran víctima, més san-
ta encara que Isaac, el fill d'Abraham?

ANAS.- ¿I aquesta víctima tan santa seria Jesús? No em feu riure.

CAIFAS.- Com a Gran Sacerdot estic disposat a sacrificar aquest Anyell.

NICODEMUS.- No digueu aquestes coses, Gran Sacerdot.

CAIFAS.- Soc home de paraula.

GAMALIEL.- Cada any celebrem la Pasqua matant l'anyell en recordança d'aquell
dia en que el nostre poble sortí d'Egipte.

ANAS.- Ja ho sabem tot aixó, doctor Gamaliel.

GAMALIEL.- No insistiré en detalls. Però vull recordar que Deu digué a

Moisés que per a convencer el Faraó de permetre que el nostre poble sortís d'Egipte, on havia estat convertit en esclau, passaria a mitja nit l'Àngel exterminador i mataria els primogènits de cada casa, fins de la casa del Faraó. I perquè l'Àngel no s'equivoqués, cada família del nostre poble mataria un anyell i amb la sang de l'anyell faria un senyal al dintell de la porta de cada casa. La sang d'aquests anyells sembla un símbol d'una sang redemptora.

CAIFAS.- Et pots estalviar la narració, Nicodemus.

ANAS.- Ho diu el llibre de l'Èxode: L'Àngel exterminador va passar per cada casa dels egipcis, aquella nit, en forma d'una malaltia desconeguda.

NICODEMUS.- I moriren els primogènits de cada casa egípcia i els primogènits de totes les besties.

ANAS.- Sí, ja ho sabem: L'Àngel va respectar les cases on hi havia, a la porta, el senyal de la sang de l'anyell pasqual.

GAMALIEL.- Ara bé: no creuen els grans Sacerdots que la sang d'aquests anyells, com la sang de l'anyell sacrificat per Abraham, era una sang redemptora, símbol d'una altra sang que aquesta si que redimirà els pecats del món?

CAIFAS.- Us veig venir, doctor Gamaliel. La sang redemptora serà la sang de Jesús...

GAMALIEL.- És possible. Així ho va profetitzar Joan Baptista.

CAIFAS.- Doncs que així sigui. Que Jesús es converteixi en l'"home de dolors" i que aquest "home de dolors" sigui, si volen, l'anyell...

NICODEMUS.-...l'anyell de Déu...

CAIFAS.-...l'anyell de Déu

GAMALIEL.-...que esborra els pecats del món.

CAIFAS.- Que així sigui.

ANAS.- Jesús es un pertorbador.

CAIFAS.- Jesús per ser la nostra ruina.

NICODEMUS.- O la nostra salvació. (Gamaliel fa un senyal d'assentiment) Ho

Ho va profetitzar el vell sacerdot,, Simeó, en rebre'l al Temple quan era un infant.

CAIFAS.- La propaganda de Jesús...

NICODEMUS.- ... propaganda a favor del Regne de Deu...

CAIFAS.- La propaganda de Jesús pot provocar ~~una~~ discordies civils. Llavors ~~una~~ els romans intervindrien en els nostres problemes i2 destrui- rien el nostre poble. Es doncs preferible (solemnement) que mori un sol home per al poble que no pas que mori la nació d'Israel.

GAMALIEL.-M'esgarrifa sentir-vos,Gran Sacerdot. En boca del Gran Sacerdot aquestes paraules podrien semblar una profecia. El càrrec qu'exerciu us obliga a mesurar les paraules perque el Gran Sacerdot pot profe- titzar tant per be com pel mal.

ANAS.- Jesús de Nazaret no val una profecia.

GAMALIEL.- Tinc por que la profecia de Joan Baptista sigui una realitat...

ANAS.- (interrompent) El Baptista va morir de mala mort.

GAMALIEL.- Vull repetir, Grans sacerdots, el meu consell de sempre: si la predecació de Jesús no te cap aval de Deu el vent se l'emportará; pe- ró, si es obra de Deu, els homes no la podrán destruir. Jo no em vol- dria trobar en lluita contra el mateix Deu.

CAIFAS.- Perdoneu, doctor Gamaliel: el cas de Jesús exigeix una gran ra- pidesa. La resurrecció de Llàtzer i ara aquesta entrada triomfal a la Ciutat Santa obliguen al Gran Sacerdot a prendre una decisió ur- gent. La meva idea ja la coneixeu: val més que mori un home que no pas la nació. I, com molt be diu el doctor Gamaliel, si la missió de Jesús es divina, Deu ja ens illuminará.

Gamaliel.- (amb esgarrifança, per'amb calma)Perdoneu, perdoneu, Gran Sa- cerdot... Portar Jesús a la mort amb l'esperança que si us equivo- queu Deu ja us illuminará sería temptar a Deu. Hi ha un manament que diu: no maçarás.

ANAS.- Si el Sanedri el condemna a mort, com espero, Pàlat també el con-

condemnaré...

CAIFAS.- El condemnaré a la creu.

ANAS.- I llavors, si es fill de Deu, que baixi de la creu.

CAIFAS.- Si la missió de Jesús es obra de Deu llavors es demostrará, com diu el doctor Gamaliel.

GAMALIEL.- Aixó seria temptar a Deu.

(Arriba un servent i, quedent-se a últim terme, fa una profunda reverencia. Caifás s'acosta al servent i aquest li parla a cau d'orella. Caifás mira a Anás, com fent-li senyal d'acostar-se. Anás parla reservadament amb Caifás. Llavors Caifás dona alguna ordre al servent. Aquest grup ha de quedar ben destacat del que formen Gamaliel i Nicodemus. Mentre els Grans Sacerdots formen grup amb el servent arriba Josep D'Arimatea i es dirigeix a Gamaliel i Nicodemus).

JOSEP.- (preocupat i en veu baixa) Sabeu què he vist entrar en aquest palau per la porta de les caballeries? No ho endevinarieu mai.

NICODEMUS.- ¿ Qui?

JOSEP.- (Després de mirar els Grans Sacerdots) Un dels Dotze...

S'acosten els Grans Sacerdots. Josep fa la reverencia.

JOSEP.- La pau sigui amb vosaltres.

CAIFAS.- Suposó, Josep d'Arimatea que veniu per notícies. Ja ho sabeu...

Jesús s'está acostant a Jerusalem en viatge triomfal.

JOSEP.- Efectivament, ja ho sé... Tota la ciutat en va plena...

ANAS.- Ho sabeu que la multitud que l'acompanya l'aclama com a fill de David? No creieu que aixó es una provocació?

CAIFAS.- Llástima que hagi vingut tan tard, Josep. Justament les nostres obligacions (senyalant a Anás) ens obliguen a retirar-nos. Hem tingut una conversa...

NICODEMUS.- Una conversa molt trista.

CAIFAS.- Una conversa que us hauria interessat.

GAMALIEL.- La reprendrem un altre dia.

CAIFAS.- Ja no ens vagaré gaire de reprendre aquest tema...

ANAS.- Parlyem, amic Josep d'Arimatea, de Jesús de Nazaret.

CAIFAS .- (mirant a Anas) Ens en hem d'anar. Pero em plauria que em diguessiu alguna cosa d'aixó que en diuen la resurrecció de Llátzer. Vos que hi ereu...

JOSEP.-Veig que el Gran Sacerdot acostuma a estar tan ben informat com Pilat... i com l'emperador Tiberi, que segons fama, sap el que passa en el últim recó de mon.

CAIFAS.- (irònic) Gracies per la vostra gentilosa...

ANAS.- El meu gendre, el Gran Sacerdot, és un deixeble meu...

CAIFAS.- M'interessa la vostra opinió sobre la suposada resurrecció de Llátzer porque la consecuencia d'aquest fet es l'entrada apoteósica de Jesús a Jerusalem.

JOSEP.- Sembla, Gran Sacerdot, que en dubteu de la resurrecció de Llátzer. Doncs be; a Betania no en dubta ningú. Tot el poble el pogué veure mort. Al seu enterrament hi va anar tot el poble. Me'n recordaré tota la vida de la resurrecció de Llátzer... Avui, dia de l'entrada de Jesús a Jerusalem es diumenge, 2 del mes de nisán... Si, la resurrecció de Llátzer va ésser dijous de la setmana passada. Vaig anar a Betania a donar el condol a Marta i Maria, les germanes de Llátzer. Llátzer era... i és... molt amic meu. A la casa, aconçolant a les dues ~~germanes~~ germanes, hi havia molts amics de Jerusalem. Llátzer feia quatre dies que era mort i enterrat. M'estava jo a ~~la~~ la casa amb un grup d'amics aconçolant Maria, i tot plegat entra Martal parla reservadament a Maria i aquesta s'alça corrent... Arribava Jesús amb els seus deixebles. Tots els visitants sortiren de la casa.

ANAS.- (irònic) Es natural : calia anar a rebre el Mestre...

JOSEP.- Comogudes, Marta i Maria deien a Jesús: "Senyor, si haguessiu estat aquí el nostre germà no s'hauria mort". I Jesús diu: "el vostre

germà resucitarà." Marta respon: Se que resucitarà a l'hora de la resurrecció, el darrer dia del mon." Jesús respon: "Jo soc la Resurrecció i la Vida. Qui creu en mi, encara que sigui mort viurà, i tothom que viu i creu en mi no morirà pas per sempre. Ho creus tu". Marta diu: "Si, Senyor: crec que vos sou el Crist, el Fill de Deu, que ha vingut a aquest mon." La multitud es dirigeix cap al sepulcre de Llátzer. Es com una cavitat tapada per una llosa. Jesús ordena que treguin la llosa. Llavors Marta diu: "Fa molta bravada. Penseu Senyor, que fa quatre dies que es mort."

ANAS.-- Ho explèques d'una manera que sembla que es veu...

JOSEP.-- Jesús respon a Marta: "No t'he dit que si creus veuràs la gloria de Deu? I alçant els ulls al Cel Jesús diu: "Pare, et dono gracies per haver-me escoltat. Ja ho se que m'escoltes sempre. Ho he dit per aquesta gentada que em volta, perque creguin que sou Vos el que m'heu enviat." I fent un gran crit diu:

(Fosca i mutació ràpida)

JOSEP.-- "Llátzer sur a fora!

Apareix el quadre de la resurrecció de Llátzer. Aquest surt del sepulcre enfaixat de peus i mans, i amb el rostre tapat amb un sudari. Jesús continua amb el braç estès i diu per boca de Josep:

JOSEP.-- Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

Mentre dura aquest quadre situat al fons de l'escenari no es veu res de l'escena anterior només Josep que ha anat avantçant collocant-se a un costat com si fos un locutor.

En sortir Llátzer de la tomba tothom, menys Jesús, dona un pas enressa. Es en aquest moment d'estupefacció que surt

Llátzer. Quan aquest ha sortit de la tomba Jesús abaixa el braç, i quan ha donat l'ordre de desenfaixar Llátzer, baixa el teló.

Durant aquesta visió la música
pot tocar el troç més patètic del
Quart Concert de Beethoven

TELE

Foscor i mutació

SEGON EPISODI

DEL PRIMER ACTE

L'escena representa una habitació amb parets de pedra. Al voltant hi ha uns pedrissos també de pedra. Cap decoració ni objecte a les parets. Més que una habitació sembla una presó.

Un servent fent una gran reverència, dona pas a Judas, que entra fent una cerimoniosa inclinació

JUDAS.- (incorporant-se i sense atrevir-se a avançar) Pel camí de Jerusalem, poc després d'haver sortit de Betfagé, un missatger del Gran Sacerdot se m'ha acostat per dir-me que em deixés veure avui mateix.

ANAS.- Soc jo, Judas, que t'he cridat. La teva obediència diu molt a favor teu. Tu no ets un home dubtós. Així fos tot el poble d'Israel. (Judas s'inclina). T'he cridat per a presentar-te el meu gendre, el Gran Sacerdot Caifas. (Judas torna a inclinar-se i Caifàs li dedica un somriure).

CAIFAS.- El meu sogre, El Gran Sacerdot Anas, m'ha parlat molt bé de tu. (Judas s'inclina altra vegada.)

ANAS.- Ací no ens veu ningú, ni ens sent ningú. Això es tan sagrat com el Sant dels Sants.

CAIFAS .- Diga'ns, Judas; Que ha passat de Betfagé a Jerusalem? Sembla que Jesús es dirigeix al Temple per la Porta Daurada.

JUDAS.- Ara hi deu estar arribant. Des de Getsemani jo m'he afanyat, passant al davant de la manifestació. A la devallada de la muntanya de les Oliveres la manifestació ha pres un aire imponent. La gentada crida enardida: Hosanna el Fill de David!..

ANAS...Fill de David!

JUDAS.- Fill de David! Beneit sigui el qui ve en nom del Senyor.

CAIFAS.- I no protestava ningú?

- JUDAS.- Alguns fariseus, barrejats entre la multitud, han dit a Jesús:
Mestre feu callar la gent .Procureu que els vostre deixebles es posin
a la rao. I Jesús ha respost: "Si la gent calla cridaran les pedres."
(Lluc XIX, 39-(0)
- ANAS.- (sarcasticament) Quina cara farien les pedres tot cridant... Aixó fa riure...
- CAIFAS.- Creus tu que la manifestació te caracter politic.
- JUDAS.- No ho sé. La gent crida: Hosanna el Fill de David! Beneit el regne que ve del nostre pare David! (Marc XI-10) La gentada posa els mantells a terra perque els t'fepitgi l'ase que munta Jesús. Altres trenquen branques d'arbres, les branden al pas del Mestre i encatifan el camí amb fullatge (Mateu XXI -8)
- CAIFAS.- De manera que la gent crida: "Beneit el regne que ve del nostre pare David!" I tu Judas, no creus que aixó te caracter politic?
- JUDAS.- Ja no ho se. Una vegada, després de la multiplicació dels pans, la multitud el volia proclamar rei i Ell va desapareixer. Son els miracles el que impressiona la multitud... Es dificil lluitar contra els miracles.
- CAIFAS.- Però tu ¿hi creus en els miracles de Jesús?
- JUDAS .- Els miracles son evidents. He vist guarir, sords-muts i paralitics. He vist la resurrecció d'un jove a Naim i la de la filla de Jairo. He vist dues multiplicacions del pa...He vist multitud de meravelles. He vist la resurrecció ~~de~~ ...de Llátzer!
- ANAS.- Pero, tu creus en aquests miracles?
- JUDAS.- Jo que sé: els he vist.
- CAIFAS.- la resurrecció de Llátzer, no fou una comedia?
- JUDAS.- Llátzer era ben mort i sepultat. Feia quatre dies que era mort. I la seva tomba, en destapar-la, feia una pudor que empestava.
- CAIFAS.- Així, tu que creus de Jesús?
- JUDAS.- No sé... Fa temps que em pregunto: Qui és aquest Jesús? Simó, a qui

Jesús diu Pere, el cap dels Dotze, un dia va saludar el Mestre dient-li: "Tu ets el Crist, Fill de Deu vivent!"

ANAS.- Simó es un pescador.

JUDAS.- I Marta poc abans de la resurrecció del seu germà Llátzer, va dir a Jesús que creia que és el Crist, Fill de Deu.

Anas.- El testimoni d'un pescador i d'una dona no tenen cap valor.

CAIFAS.- No ho veus, Judas, que això son blasfèmies! No veus que si Deu tingués un fill, ~~avunt~~ aquest seria l'heru del Cel, un altre Deu, i que de Deu només n'hi ^H HA UN-

JUDAS.- Jesús, a Deu l'anomena "Pare", "el meu Pare".

ANAS.- Això no vol dir res. Deu, criador del primer home, és el pare de tots.

CAIFAS.- (a Anas). Però, tot dient que Deu és el seu pare, Jesús vol dir que Ell és Fill de Deu. I Això és una blasfèmia. Qui creus doncs que és Jesús?

ANAS.- Jesús fa miracles i expulsa diables en nom de Satanàs. N'estic ben convençut.

JUDAS.- Alguns han dit que Jesús expulsa els dimonis en nom de Beelzebub, príncep dels dimonis. Quan el Mestre sent això s'indigna perquè diu que parlar així és una blasfèmia, un pecat contra l'Esperit Sant.

ANAS.- Que vol dir "pecat contra l'Esperit Sant"?

CAIFAS.- No hi entenc res.

JUDAS.- Es un pecat que, segons Jesús, no té perdó perquè tot el que intenta negar la bondat divina no pot esperar la misericòrdia divina.

CAIFAS.- Anem al gra, Judas. Tu què en penses de Jesús?

ANAS.- Jesús es un pertorbador.

Judas.- Si es té en compte que Jesús es deixa dir Fill de David...

ANAS.- El rei David fa mil anys que es mort.

JUDAS.- i que avui mateix la multitud l'aclama com a rei que ve a restablir el reialme del nostre pare David, (Mat. 21, Marc II, Luc. 19)

Jesús ha d'esser considerat com un perturbador perquè pot promoure una sedició que els romans ofegarien en un riu de sang.

CAIFAS.- Veig que admetes que Jesús pot ocasionar una catàstrofe al nostre poble.

JUDAS.- Es clar que ho admeto. Ni Jesús pot ésser el rei d'Israel tal com el poble s'imagina un Mesias que té els seus enemics com escambellw dels seus peus, ni els romans estarien disposats a consentir-ho.

ANAS.- Així, Jesús es un perturbador.

JUDAS.- Eixó es evident . Però, llavors, aquesta multitud de miracles que significa?

ANAS.- Ja t'ho he dit: Jesús fa miracles i expulsa diables en nom de Beelzebub, princep dels diables.

CAIFAS.- Deu no pot pas permetre que tots aquests miracles puguin donduir a illusionar el nostre poble i a provocar una terrible represió per part dels romans.

ANAS.- Per consegüent aquests miracles son obra de Satanás.

CAIFAS.- Fa uns moments, parlant de Jesús, jo exposava a Gamaliel i Nicodemus que ens interessa més que mori un sol home per al poble que no pas que mori tota la nació. He manifestat aquesta idea davant d'una assemblea convocada en motiu de la resurrecció de Llátzer. (JoanXI-47) Iestic disposat a defensar-la enérgicament. En prova d'aixó que des de la resurrecció de Llátzer vaig donar l'ordre que Jesús fos detingut allá on se'l trobés.

JUDAS.- El dia mateix de la resurrecció de Llátzer Jesús es va anar a anagar a Efrain.(Joan XI) Jo era amb els Botze.

ANAS.- Si, vares donar l'ordre de detenció però ara es passeja per Jerusalem i es fa aclamar com a rei d'Israel. També vares decidir fer desaparixer Llátzer, (Joan XII-10) i, mira, ahár mateix, dissabte, ~~wawawaww~~ es va celebrar un gran banquet a casa de Simó el lepros, i Jesús i Llátzer hi eren (Mateu XXVI-MarcXIV-Joan XII)

JUDAS.- Jo també hi era.

CAIFAS.- Cal anar amb compte perquè Jesús, causa de Llátzer i de les seves doctrines te una gran popularitat. (Marc XI-18); Mat. XXI-46) També cal pensar que s'acosta la Pasqua i que el procés de Jesús podria produir agitació durant la festa. (Mateu XXVI-5)

ANAS.- No tinguis por. Quan el poble vegi que estem disposats a condemnar a Jesús a mort nongú dirá res. Conec el poble millor que tu.

CAIFAS.- Tu, Judas, estaries disposat a facilitar la detenció de Jesús, una detenció sense soroll? Et seria donat un bon premi.

JUDAS.- (pesant molt les paraules) La situació de Jesús es ja insostenible. El dia de la resurrecció de Llátzer ens varem anar a amagar a Efraim. En canvi ara, éntrant solemnement a Jerusalem, es evident que es posa en perill de mort. Venint d'Efraim, pujant cap a Jerusalem, aixó fou abans d'ahir, Jesús va anunciar davant dels Dotze que próximament, a Jerusalem, seria lliurat alé prínceps dels sacerdots (Anás i Caifás es miren) condemnat a mort, i lliurat llavors als romans, seria maltractat, açotat escupit i, per fi, crucificat. I que després de tres dies ressucitaria. (Mat XX; MarcX; LlucXVIII) De manera que... no soc jo que el poso a les vostres mans, sino que es Ell mateix qui es lliura a voñaltres.

CAIFAS.- I quan será aixó? La detenció hauria de fer-se de nit.

JUDAS.- Avui segurament aniremma dormir a Betania.-(MateuXXI.17; MarcXI-11)

CAIFAS.- Es produiria molt enrenou detenint-lo a Betania.

JUDAS.- Potser demá, dimarts, portser dimecres, anirem a dormir a Getsemani. (Lluc XXI-37; JoanXVIII-2)

ANAS.- Bon lloc Getsemani! A quatre passos de Jerusalem, a la nit, amb llum de lluna, sota les oliveres... Magnífic!

JUDAS.- Pero, jo no se si Jesús voldrá anar a Getsemani a passar les nits...

CAIFAS.- Saps que podem fer? Quan Jesús hagi passat una nit a Getsemani

avisa'ns. Jo reuniria el Gran Consell. I jo i tu farem tracte.

ANAS.- Aquest Jesús te'l volem comprar.

CAIFAS.- Ell reconeix el seu fracàs. I es possible que es deixi matar perquè creguem en la seva resurrecció.

ANAS.- Jesús sap que ja no es pot escapar.

CAIFAS.- Sabeu que penso? Que potser la detenció i la condemna poden coincidir amb el divendres, el dia que com a Gran Sacerdot ha de sacrificar l'anyell pasqual.

ANAS.- Millor. Així hauriem acabat amb l'història de "l'anyell de Deu."

CAIFAS.- Això representaria el compliment de la profecia de Joan Baptista.

ANAS.- No tinguis manies; el Baptista va morir degollat i Jesús pot morir crucificat. Si mor a la creu no podrà pas ésser rei d'Israel... Encara que ressuciti...

Caifas.- Realment, seria absurd deixar-se matar pel gust de resucitar.

ANAS.- I si resucités encara el podríem tornar a matar.

JUDAS.- (preocupat) Encara no us he dit tot el meu pensament... Es Jesús mateix qui conta que abans de començar la predicació va jejunar quaranta dies al de la muntanya que hi ha sobre ruïnes de Jericó. Consagrat a l'oració en aquella solitud fou molt temptat pel diable. Diu que un dia el diable se'l va emportar sobre el pinacle del Temple, i invitant-lo a tirar-se a daltabaix li deia: No tinguis por perquè està escrit en un Salm: "Donarà ordres als seus àngels, a propòsit de tu, perquè et guardin." I també està escrit, parlant de tu: "Les mans dels àngels et conduiran perquè el teu peu no encopegui amb cap pedra." (Ps.XC)

ANAS.- I que va respondre Jesús?

JUDAS.- Jesús va respondre: "Tu no temptaràs pas al Senyor i on Deu." (Mateu IV-
Lluc IV)

ANAS.- Així Jesús es Deu.

JUDAS.- Jo què sé...

CAIFAS.- Aixó no es pot sentir. Aquest Deu em veig amb cor de clavar-lo a la creu.

ANAS.- Serà la manera d'acabar amb aquesta comedia.

JUDAS.- No he pas acabat. Jo penso ¿qui sap si quan es vegi condemnat a mort els àngels, els àngels de Deu, el guardarán i el protegiran perquè els seus peus no encopequin amb cap pedra.

ANAS.- Ja t'entenc Judas: Tu li donaràs l'empenta perquè es tiri daltabaix del Temple.

CAIFAS.- I ja veurem que passa.

ANAS.- Potser si que els àngels ens el prendran de les mans. (sarcàstic)
L'haurem de lligar fort...

CAIFAS.- I clavar-lo a la creu amb quatre claus.

JUDAS.- Encara no he acabat. He sentit contar a Jesús que quan Satanàs ha-
qué esgotat el repertori de les grans tentacions es va allunyar d'Ell
amb el propòsit de otinar en el moment que ho permeti la divina Provi-
dencia. (Mateu IV-13)

ANAS.- Ho entenc perfectament. Nosaltres i tu, tu i nosaltres, ^{ens} ~~em~~ hem de
convertir en instruments de Satanàs.

JUDAS.- No es tracta de col·laborar amb el diable en la detenció i procés de
Jesús. Es tracta de facilitar els camins de la Providencia en cas que
Jesús sigui un impostor.

CAIFAS.- Judas: parles com un doctor.

JUDAS.- (preocupat i parlant poc a poc) Jo penso que si la missió de Jesús
es divina Deu no permetrà que ningú li posi les mans a sobre. Si la mi-
ssió de Jesús no es divina, si es tracta d'un impostor, Deu l'enviarà
a la creu.

CAIFAS.- Ja veuràs, Judas, com Deu el deixarà clavar a la creu.

JUDAS.- No es tracta de col·laborar amb Satanàs: es tracta de prestar un ser-
vei a Deu Nostre Senyor.

ANAS.- Només Jesús pot ésser temptat per Satanàs. Es veu que es coneixen...
personalment.

CAIFAS.- Judas: em sembla que estem d'acord. Tant els grans Sacerdots com tu, que ets un del Dotze, veiem el cas de Jesús des dels mateixos punts de vista . (pausa) Avui es diumenge, dia de l'entrada de Jesús a Jerusalem. Tu creus que avui Jesús i els Dotze anireu a dormir a Betania.

JUDAS.- Quasi segur.

CAIFAS.- Doncs be: després de dormir una nit a Getsemani avisa. Jo reuniré el Gran Consell. Seràs recompensat. D'aixó ja en parlarem. Però pensa que no ens convé soroll, ni la comparsa d'una multitud en el moment de la detenció. (Lluc, XXVI-6)

ANAS.- Es possible que la detenció, el procés i la mort de Jesús coincideixin en divendres...

CAIFAS.-... dia en que jo he de sacrificar l'anyell pasqual al Temple...

ANAS.- Els ancians del poble, coneix l'opinió d'aquests homes, dirán davant del Gran Consell que seria millor ajornar el procés de Jesús a passada la Pasqua.

CAIFAS.- També jo coneix l'opinió dels ancians: temen que, havent-hi tanta gent a Jerusalem amb motiu de les festes, el poble podria amotinar-se.

ANAS.- Aixó, ja t'ho he dit: no et fassi por. Coneix el poble... i coneix Pilat. Demanarem a Pilat que reforci la vigilància pels carrers.

CAIFAS.- I sobretot als voltants del Temple.

ANAS.- Moltes en plauria que el sacrifici de l'anyell pasqual coincidís amb la mort de Jesús, "l'anyell de Deu"...

CAIFAS.- A mi també i a tu, Judas?

JUDAS.- Ara veuram si Jesús es o no un odiat de Beelzebub.

ANAS.- (A Judas) D'acord?

JUDAS.- D'acord.

(Caifas obre la feixuga porta del local i se sent la cridoria de la gent que acompanya Jesús en la seva entrada a Jerusalem.

Llavors, Caifas l'ajusta una mica per dir a Judas)

CAIFAS.- Passa pel mateix lloc per on has entrat en aquest palau

(Judas, fent un senyal d'assentiment, s'inclina i es retira.

Travessa l'escenari la manifestació de l'entrada de Jesús a Jerusalem. Jesús va a cavall d'un ase. La gent, homes dones i criatures, brandant branques d'arbres, estan vestits davant de l'ase i aclama Jesús cridant:

Hosanna! Beneit el qui ve en nom del Senyor!

Hosanna en el mes alt dels cels! Beneit el Rei i el regne del nostre pare David

Hosanna el Fill de David.

Teló

Final₁ del segon episodi del primer acte.

ACTE II

Reunió al palau de Caifas. Hi assisteixen els prínceps dels sacerdots i nombrosos escribes i fariseus, entre ells Abdias. Entre els personatges ja coneguts pel públic hi ha el doctor Gamaliel, Josep d'Arimatea i Nicodemus.

En realitat els conciliabuls per a perdre Jesús duraven des de la resurrecció de Llätzer. Fins al Dimarts Sant inclúsiu el P. Lagrange en registra tres. El Dimecres Sant n'hi hagué un de molt important al palau de Caifás. En parlen els evangelistes Sant Mateu C. XXVI, Sant Marc XIV i Sant Lluc XXII. Com es veurá per al text, la reconstrucció d'aquesta assemblea es una fantasia teatral.

Caifás i Anás presideixen la reunió. Al seu voltant els assembleistes, asseguts en bancs coberts amb draperies.

En entrar els assembleistes es van col·locant en els llocs que els corresponen. Abdias fa els honors de la casa.

En arribar els Grans Sacerdots tothom s'alça i fa una gran reverència. Quan tothom es al seu lloc parla

CAIFAS.- Varons d'Israel. Us he convocat per resoldre d'una vegada el cas de Jesús de Nazaret. La situació creada per la propaganda de Jesús és insostenible. Després de la suposada resurrecció de Llätzer hi ha hagut l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem. Cal obrar doncs amb rapidesa. (PAUSA)

ABDIAS.- Aixó podria provocar discordies civils. I llavors els romans intervinarien en els nostres problemes i destruirien el nostre poble.

CAIFAS.- El cas de Llätzer ha estat una propaganda tremenda perquè Llätzer és molt conegut a tot Jerusalem.

NICODEMUS.- No veig el motiu de perseguir Jesús de Nazaret pel fet que d'haver ressuscitat un mort.

JOSEP.- Com s'ho prendré el poble si veu que perseguim a Jesús perquè obra meravelles?

GAMALIEL.- Fera en el meu criteri en qüestions d'aquestes, repetiré el meu con-

consell de sempre: si la missió de Jesús es cosa dels homes es desfarà per si sola; però si es obra de Déu no la podran destruir. Jo no em voldria trobar en lluita contra el mateix Déu.

CAIFAS.- Perdona, doctor Gamaliel; perdoneu els que penseu igual, però aneu equivocats. La qüestió exigeix una gran rapidesa. La resurrecció de Llätzer i l'entrada triomfal de Jesús a Jerusalem ens obliguen a prendre una decisió urgent. El meu projecte ja el coneixeu: val més que mori un home que no pas la nació. I, com molt be diu el doctor Gamaliel, si la missió de Jesús es divina Déu ja ens illuminarà. Però com que els miracles de Jesús es fan per art diabòlic, veureu que Déu ens deixarà fer i, si es precis, ens permetrà condemnar Jesús a mort.

NICODEMUS.- Jo aconsellaria de no precipitar-nos. Avui és dimecres. La Pasqua s'acosta: el divendres a la tarda hi ha la cerimònia de la immolació de l'anyell pasqual. Ja serem a Pasqua. (ALTRES SANHEDRITES DIUEN):

UN ASSEMBLEISTA.- Esperem, esperem.- Res de processos i condemes durant la festa.- El poble podria esvalotar-se.

CAIFAS.- Tinc un pla: deixeu-me fer i potser avui, potser demà tindreu a Jesús de Nazaret davant del Sanhedri. Cal saber d'una vegada si és rei o no, si és el Messias o no; cal aclarir tot aquest amboluc predicat per Jesús sobre el Regne dels cels i veure si Ell és l'amo d'aquest Regne.

CAIFAS.- En altre reunió del Sanhedri, reunió plenària, a la que Jesús hi serà present com a acusat (AQUESTES DECLARACIONS FAN SENSACIO ENTRE ELS REUNITS) desfilarán testimonis, tothom que vulgui delcarar a favor o contre de Jesús de Nazaret. Però he volgut que avui es presentessin davant vostre uns veïns de Betlem. Ells us confirmarán que la preocupació de reconeixer a Jesús com a Rei data ja del seu naixement. En efecte, pocs dies després del naixement de Jesús, el rei Herodes el Gran, es decidí a fer una operació policíaca a Betlem per tal de buscar aquest nen Jesús que en la imaginació popular estava destinat a regnar. Aquests testimonis que voluntariament s'han presentat a declarar constitueixen la millor prova que el complot per elevar Jesús

al tron de David compta amb tants anys com Jesús té de vida, o sigui trenta tres anys. (ADREÇANT-SE A UN SERVIDOR DIU) Feu doncs éntnar aquesta bona gent de Betlem.

ESCENA II

(ENTREN TRES HOMES I UNA DONA. FAN GRANS REVERÈNCIES)

CAIFAS.- D'on sou?

BETLEMITES.- Som de Betlem de Judd.

CAIFAS.- Benvinguts els veïns de la pàtria de David. Es veritat que Jesús, va neixer a Betlem?

BARUC.- Es cert. I encara que li giguin Jesús de Nazaret va neixer a Betlem.

CAIFAS.- Coneixeu els seus pares?

BARUC.- Els havia vist a la vova de Betlem on Jesús va neixer.

BUBEN.- Es deien Josep i Maria. Ell era fuster. Eren uns menestrals.

SEFORA.- A Maria jo la vaig tractar molt. Era molt jove, i no era pas una dona com les altres. De dona com aquella jo no n'he vista cap més.

CAIFAS.- Que tenia de particular?

SEFORA.- ~~Wawww~~ Eral sabeu...l com un lliri del camp. Se li veia la bondat a la cara, la virtut als ulls. Quan tenia el nen Jesús a la falda, mare i fill feien un goig que enamorava. Com eren forasters i el matrimoni havia vingut de Nazaret a empadronar-se mancaven de tot en el moment de neixer Jesús. Jo els hi vaig donar un llançolet pel nen Jesús i els vaig portar un formatge i un còntir. Ja veieu si coneixia la família de Jesús. La vaig estimar abans de la neva desgracia aquesta familia i encara me l'estimo. Perque heu de saber que Jesús va ésser la ~~waww~~ causa de la mort del meu fill , però Jesús no hi tenia cap culpa. La culpa és del rei Herodes que era l'home més dolent que ha trepitjat aquest país. (CAIFAS FA UN GEST PER FER-LA CALLAR).

NAAMAN.- També a mi, Herodes em va fer assassinar el fill, un nen de tres mesos. Però el criminal d'Herodes al cap de poc moria plé de cucs i de carronya. Una muntanya alta com una piràmide que es veu de Betlem estan li fa de sepulcre, però el diable que el va devorar de viu en viu ventará un dia aquest

grapat d'escombraries.

CAIFAS.- Si vos i aquesta dona seguïu parlant així del Gran Rei us hauré de fer detenir.

BARUC.- Perdoni el Gran Sacerdot: Gran Rei era David, Gran Rei era Salomó, però el rei Herodes era el més repugnant dels homes.

CAIFAS.- Que us he dit?.....

BARUC.- Perque va assassinar el meu fill era un gran rei?

RUBEN.- Calla, home, calla; potser era gran rei perque va assassinar quasi a tota la seva familia. El poble pot no opinar com els grans d'aquest món. Per aixó anem tan bé.....

CAIFAS.- Vols veure com et faig empresonar ara mateix. Com te dius?

RUBEN.- Ruben.

CAIFAS.- I de que fás?.

RUBEN.- Soc pastor.

CAIFAS.- Aixó de que et fiquis allá on no et demanen em fa suposar que ets d'aquells pastors que deixen ficar els ramats als camps dels altres. On tens el ramat?

RUBEN.- Als ~~www~~ sots del desert de Judá a la terra que no es de ningú. L'herba, allá on n'hi ha, és curta i groga. Només hi abunden els rocs i els escorpins.

CAIFAS.- (DIRIGINT-SE ALS ALTRES) I tú (A BARUC) com te dius?

BARUC.- Baruc.

CAIFAS.- De qué fás?

BARUC.- Soc pastor, també, com Ruben, el meu gendre.

CAIFAS.- (A NAAMAN)I tú, que ets?

NAAMAN.- Em dic Naaman. Soc germá de Ruben i faig de pagés.

CAIFAS.- (DIRIGINT-SE A LA DONA) I tú?

SEFORA.- Em dic Séfora i soc filla de Baruc i muller de Ruben.

CAIFAS.- Ja sé que els de Betlem teniu fama de bona gent. I espero que sabreu demostrar-m'ho.

ABDIAS.- Al Gran Sacerdot heu de parlar-li amb respecte i franquesa. Que no es

pugui dir que els pastors i pagesos saben més de parlar amb les besties que amb les persones.

BARUC .-(A ABDIAS) I tú com te dius i de que fás?

ABDIAS.- Soc el teu jutge.

BARUC.- Així pots jutjar la meua pena quan es parla de l'assassinat del meu net.

CAIFAS.- No us he pas cridat per fer-vos cap mal, ni tampoc per molestar-vos, bona gent de Betlem.

ANAS.- Tots ens fem càrrec del vostre dolor per la mort dels vostres fills.

CAIFAS.- Es per causa de Jesús que foren morts. Però l'infant Jesús no hi tenia cap culpa. Els vostres fills varen ésser morts perquè la família i els amics de la família de Jesús, el volien proclamar rei. No em negareu pas que això es veritat. Els de Betlem creieu que el Messias sortirà del vostre poble.

RUBEN.- Ho creu tot el poble d'Israel.

BARUC.e Ho diu la profecia.

Caifas.- I així serà. Però tot pensant en aquesta profecia, us podeu engrascar una mica massa i creure que qualsevol fill de veí pot ésser el Messias promés. Ho veieu ara de que es tracta?

BARUC.- Ho veig i no ho veig. Amb motiu del naixement de Jesús no va pas haver-hi cap complot. Pobret, va neixer en una cova.

CAIFAS.- Per aixó mateix. I no trobeu extravagant que ~~no~~ hi hagués qui podia sospitar que aquell nen Jesús era un rei? Un rei que neix en una cova, a les afores...

RUBEN.- Permeti'm el Gran Sacerdot... Si era extravagant creure que aquell nen, nascut en una cova, podia ésser rei, per qué doncs Herodes havia d'ésser el primer en creure-ho? Per qué per fer matar aquell nen Jesús feia matar tots els nens petits de Betlem?

CAIFAS.- Hem de comprendre que el Messias-Rei no pot pas ésser fill d' un fuster, d'un fuster.

NAAMAN.- David era fill d'un pastor.

BARUC.- D' un pastor com nosaltres...

ANAS.- Però quin pastor... No era pas un pastoret. Va matar Goliat, que era un gegant.

RUBEN.- Jesús encara ha fet més.

CAIFAS.- Que ha fet?

RUBEN.- Ha ressucitat Llátzer.

CAIFAS.- Saps què és Belzebut?

RUBEN.- Es el diable.

CAIFAS.- Es pel poder de Belzebut que Jesús ha ressucitat Llátzer.

BARUC.- I aixó com ho saps?

CAIFAS.- Perque el diable s'ha apoderat de Jesús.

SEFORA.- Aixó no es pas veritat. Als possits de Belzebut se'ls vou el dimoni als ulls. I els ulls de Maria Jesús son com els de Maria, la seva mare, els més purs i més dolços que he vist en ma vida.

CAIFAS.- No en dubteu; el Diable s'ha apoderat de Jesús i se'n serveix com d'una joguina.

BARUC.- El Gran Sacerdot no ha vist com el diable s'apoderava de Jesús?

CAIFAS.- La farum del diable se sent de lluny. ~~WUWUWU~~

RUBEN.- Si que ets fi de nas.-

ABDIAS.- Recorda, Baruc, que soc el teu jutge.

BARUC.- No era la meva intenció ofendre el Gran Sacerdot. Tots estem dísposats a complaure'l responent al que ens demani.

ANAS.- Tot el que pogueu explicar del neixement de Jesús ho sé tant com vosaltres perque ho vaig viure. Però el meu gendre, el Gran Sacerdot, i els doctors escribes ~~waya~~ aquí presents son més joves que nosaltres i convé que sentin altres testimonis sobre la qüestió que ens interessa.

CAIFAS.- Es veritat que en el moment de neixer Jesús va correr el rumor que estava destinat a ésser rei?

BARUC.- En el moment de neixer Jesús va haver-hi senyals al cel.

ANAS.- Senyals al cel, treballs a la terra.

BARUC.- Tens rao. A

BARUC.— Tens rao. A casa meua l'adagi va resultar tritament veritat. Dos dels meus nets foren sacrificats per odi a Jesús. Però justament perquè varem ésser tant injustes aquestes dues morts, ens hem sabut conformar amb la voluntat de Déu. Un home els va arrancar de la terra aquests dos fills meus, i Déu els va recollir.

CAIFAS.— Els va veure algú aquests menyals al cel.

BARUC.— Jo els vaig veure. A mitja nit en temps d'hivern, erem uns quants pastors que vetllavem els ramats en un fonal cap allà on comencen les afraus del desert de Judá. I vetaquí que de sobte se'ns va apareixer un àngel del Senyor i la glòria de Déu ens va abrigar a tots amb la seva llum. I l'Àngel ens va dir: "No tingueu pas por: justament us anuncio una gran alegria destinada a tot el poble: Acaba de neixer a la ciutat de David, un Salvador, que és el Crist i Senyor. Un detall us servirà de senyal; trobareu d'un l'infantó embolicat en bolquers. La menjadora ~~estable~~ li fa de bregol." I dit aixó es va beure aquell Àngel voltat d'un exèrcit d'àngels que donaven gracies a Déu dient: Glòria a Déu a les altures i pau als homes de bona voluntat". Pujant cap a Betlem, en arribar a la ciutat, varem trobar una cova habitada. Varem veure a Josep i Maria i un infantó ajegut a la menjadora de l'estable.

CAIFAS.— Perquè respecte els teus anys i la teva bona fe, Baruc, no et preguntaré pas si els pastors havien ben menjat i bon begut aquella not, però feu-me tots plegats els favor de pensar si es possible que Déu anunciés el naixement del Crist Salvador a uns quants pastors i no en digués ni una paraula al Gran Sacerdot del poble elegit com a patria del Messias. No ho veieu que aixó no pot ser?

BARUC.— La realitat ens va confirmar el el missatge de l'Àngel. Et fa extrany que Déu es manifestés a uns pastors i no es manifestés a vosaltres, però Déu ja les fa aquestes coses. Quan David era pastor i un adolescent ros com un fil d'or va ésser ungit rei secretament.

RUBEN.— I va ésser rei.

NAAMAN.-- I aixó que era un pastor.

CAIFAS.-- Em complau moltíssim veure els betlemites defensant les glories de Betlem... És clar, amb l'aparició de l'Àngel seguit d'un exercit d'àngels us vareu engrescar, el rei Herodes va tenir notícia de tot aixó i tement una guerra civil va decidir fer despareixer aquell nen Jesús, per si, en nom d'ell algú volgue's usurpar el tron.

SEFORA.-- Heu de saber Gran Sacerdot, heu de saber tots que vingueren a Betlem uns magues d'Orient per tal d'adorar a Jesús. Heu de saber que un dia tot Jerusalem presencià l'arribada d'una gran caravana amb molts camellà i criats. Tres grans senyors viatjaven en aquesta caravana, tres magues d'Orient, un ja vell amb cabell blanc, l'altre molt ros i l'altre molt negre. I preguntaven a tot arreu: on és el Rei dels jueus que acaba de neixer? Perquè veusquí que hem vist la seva estrella en el cel d'Orient i bon punt l'hem vista hem emprés el viatge per tal d'adorar-lo.

BARUC.-- Fixeu-s'hi be tots ... altre vegada senyals nww al cel.

SEFORA.-- Sí, sí; hi ha una estrella que es estrella de Jesús, una estrella ben seva.

RUBEN.-- No la te pas qui vol una estrella...

SEFORA.-- Una estrella que segurament feia milers d'anys que havia nascut i que Déu la tenia amagada cel enlaire i va sortir, obedient, quan Jesús naixia. I els Magues d'Orient la veieren, i acatant el designi de Déu es posaren en camí a fi d'adorar el Rei dels jueus a qui Déu saludava amb l'aparició d'un astre.

Els Magues prou, s'explicaven, però ningú no els sabia donar rao del Rei que cercaven. No hi havia hagut cap naixement en cap palau de Jerusalem. I justament justament l'estrella, en arribar ells a Jerusalem, s'havia amagat.

La notícia d'haver nascut un Rei dels jueus va espordir el Rei Herodes. I vosaltres (DIRIGIR-SE ALS SACERDOTS)debeu saber-ho millor que jo que Herodes va convocar els prínceps dels sacerdots i els escribes del poble i els va demanar on havia de neixer el Crist Salvador. I és que Herodes, aquest

home que ens feia de rei, no era rei ni jueu, i creia més en els deus falsos que en el veritable Déu.

CAIFAS.-Explica el que sàpigues, però absten-te de fer-hi comentaris.

SEFORA.- La profecia es clara -li respongueren al rei Herodes els prínceps dels sacerdots i els escribes- el Messias ha de neixer a Betlem, la més petita de les ciutats de Judá.

Llavors el Rei Herodes és va decidir a cridar els Magues en secret: volia saber exactament quin dia havia aparegut l'estrella de Jesús. I quan es va creure ben informat pels prínceps dels sacerdots sobre el lloc on havia de neixer el Messias Rei i pels Magues sobre l'aparició de l'estrella va ensenyar el camí de Betlem als Magues dient: Aneu-hi, cerqueu aquest infant i quan l'hagueu trobat aviseu-me perquè jo també vull prosternar-me als seus peus.

I quan els Magues emprengueren el camí de Jerusalem a Betlem, vetaquí que l'estrella va ~~reapareixer~~ reapareixer. Tota la caravana la va saludar amb gran alegria. I els Magues i el seguici varen arribar a Betlem amb els ulls fets al cel. Però en aquell moment com si un àngel la tingué a la mà, l'estrella es va posar sobre la casa on hi havia l'infant Jesús.

Tot Betlem hi era davant la casa. La caravana dels Magues d'Orient omplia tot el carrer. I entrant a la casa veïzen a Maria amb el nen Jesús a la falda. Jo ho vaig veure tot: els Magues i tot el seguici, que per cert no cabia a la casa, es varen agenollar davant de Jesús. I obrint les caixes dels seus tresors li varen oferir or, encens i mirra i molts altres presents. Tota la comitiva va desfilar davant de Jesús a genollons. I Maria, la mare de l'Infant ~~l'~~ l'ensenyava a tots, i tots varen besar les mans del Nen Jesús. Alguns li besaven el front, altres la cara. I tots deïem: aquest Nen.....qué ho fa que ens l'estimem tant?

Al carrer, els servents d'aquells magnats d'Orient repartiren presents a la mainada i varen recórrer la ciutat socorrent generosament els pobres.

Era vespre quan arribaren els Magues a Betlem. A la nit foren avisats en somni que marxessin tot seguit sense visitar el Rei Herodes i sense passar per Jerusalem. Quan clarejava ja qui sap on eren. També en somni va ser avisat Josep ordenat-li que amb Jesús i Maria fugissin cap Egipte i no se'n moguessin fins a rebre un altre avís, perquè Herodes havia decidit fer buscar l'Infant i matar-lo.

CAIFAS.- T'has fet un bon tip de parlar, Séfora, ja veus que t'he deixat explicar.

SEFORA.- Encara no he acabat. No volies saber si Jesús ha nascut rei?

CAIFAS.- Volia saber si quan va neixer era tingut per rei. I ja m'ho has dit. Ja en tinc prou.

SEFORA.- Herodes també ho creia que Jesús és rei. Ho creia igual que els Magues, però creia que ell Herodes, podia tòrcer els designis de Déu.

BARUC.- A qui preferiria el Gran Sacerdot com a rei, un Herodes o Jesús?

ABDIAS.- Al Gran Sacerdot no se li fan preguntes.

CAIFAS.- Ja veus que el tribunal t'ha escoltat amb benevolencia.

BARUC.- Però que és ~~un~~ un tribunal aixó?

ABDIAS.- Allá on hi ha el Gran Sacerdot hi ha el tribunal del nostre poble.

CAIFAS.- Suposol Séfora, que no et pensarás que ~~ve~~ t'he cridat per donar-me el pler de contemplar-te.

SEFORA.- Dones si aixó es un tribunal demano al tribunal que ~~m'escolti~~ m'escolti. Diga'm, Gran Sacerdot; si Herodes no hagués cregut que Jesús es reil com s' explica que, volent fer desaparareixer Jesús, volgués assegurar-s'en i fés matard tots els nens de Betlem fins l'edat de dos anys? Suposo que no els faria matar per demostrar que tenia afició a les mata nces.

CAIFAS.- Escolta, dona: explica el que vulguis. Tot aixó m'interessa més del que pots figurar-te. Però no puc consentir que profanis la memoria d'Herodes el Gran.

SEFORA.- Quan Herodes es va donar compte que els Magues d'Orient havien marxat sense visitar-lo es va posar fet una fera.

Tremola, Betlem. Hi haurá un mort a cada casa on hi hagi un nen de

menys de dos anys. Tremola Betlem. Cerquen un rei entre les teves muralles... Creuen que cada nen de Betlem pot ésser rei, com David... com Jesús... Aquell dia, a punta d'alba, la policia d'Herodes havia copat totes les portes de la petita ciutat. En sortir el sol per la serralada de Moab començava la matança. Les trópes d'Herodes entraven per les cases. Amb un cop d'espasa n'hi havia prou per partir el cap dels nens que dormien en els bregols o en els jassos. Si la mare el tenia al llit amb ella li prenién i el degollaven.

A Betlem ningú no sabia el perquè d'aquella matança. La gent es pensava que era un càstig contra certes famílies. Que havien fet? No ho sabia ningú. La policia d'Herodes no deia res. Per això a mig dematí encara hi havia nens petits jugant pel carrer; els cavalls els atropellaven i els homes de peu els degollaven.

En aquells temps, a casa vivien en una cova no gaire lluny de la ciutat. Totes les coves i sepulcres abandonats dels voltants eren habitats pels que no tenien casa a Betlem. La cavalleria d'Herodes va explorar tots els recessos del desert de Judá fins al mar Mort, fins camí enllà d'Hebrón.

El meu home era amb el ramat quan varen arribar dos soldats de cavall davant de la nostra cova. En aquell moment jo tenia el nen als braços. I sense dir-me ni paraula varen baixar del cavall i em varen arrabassar el nen. I un d'ells, amb un cop d'espasa, li va llevar el cap. Ho senten? El varen degollar. Encara no tenia quinze dies el meu fill. Quin mal havia fet, pobre fill? El varen degollar perquè potser era rei, potser era el Messias, perquè era innocent.

Quins plors a tot Betlem. Semblava que no hi hagués conçol possible per a les mares. Però Déu ens ha aconçolat. Jo vaig somniar que els Innocents de Betlem, juguen al cel amb palmes i corones. I sempre penso: si el meu fill va morir en defensa del Crist Salvador, beneida sigui l'hora de la seva mort, beneida sigui la seva sang. Aquest sí que ha pres possessió del Regne de Déu. I val més que hi hagi un pagor menys a Betlem i un àngel més al cel.

CAIFAS.- Congola't, Séfóra. Segurament la mort del teu fill va evitar que els homes fessin la guerra en nom de Jesús.

SEFORA.- Però no el va poder matar Herodes a Jesús. No el va poder matar perquè els nens de Betlem el varen defensar amb la seva sang.

I Jesús encara viu i es veu ben bé que és rei, el rei promés a Israel. Ha passat pel mon fent obres bones i en compte de matar gent, com feia Herodes, cura als malalts i ressucita als morts.

Diga'm, Gran Sacerdot, és veritat que volen coronar rei a Jesús?.

CAIFAS.- Si, per aixó estem, ara.

BARUC.- Que teniu algun dubte potser? No sabria com explicar-me, però jo veig a Jesús carregant-se amb els pecats del món, com fa el Gran Sacerdot el dia del Perdó. No és Rei i Gran Sacerdot? Jo el veig més alt que Simó Macabeu, el Lliberador. Jesús és més que Gran Sacerdot... més que Rei: és el Messias.

CAIFAS.- Ja n'hi ha prou i massa, Baruc. Tot aixó que has dit es un teixit de blasfemies. (DIRIGINT-SE ALS SACERDOTS I ESCRIBES) I vosaltres, els assemblaistes, en teniu algun de dubte que aquest Jesús tracte de sublevar les masses? I el pitjor és que aquesta labor de subversió ve de lluny; es forma a Betlem quan Jesús neix. Llavors Ell no hi tenia cap culpa. Però en arribar als trenta anys d'edat, aprofitant-se d'ésser fill de Betlem i de la tribu de David, es propésa explotar tot aixó i la gloria local del seu neixament i, abandonant el taller de fuster de Nazaret, es llença a fer discursos pel camp i les ciutats i organitzar grans concentracions de gent, a curar malalts per sugestió diabòlica i a malparlar dels guardians de la Llei Divina i de les tradicions del nostre poble. Dubteu potser encara que aquest Jesús de Nazaret està pervertint la nostra millor gent i fent una labor d'aportació que fatalment ens ha de crear un conflicte gran amb els romans? Aquests veïns de Betlem, son testimoni del començament de la llegenda de Jesús Rei i Messias. Aquesta gent de Betlem el veu més gran que Moisés i que Josué, més gran que Elias i Simó Macabeu. Que dic jo ara? El veu més gran que Abraham, Isaac i Jacob plegats.

BARUC.- esclar, que és més gran que Abraham i més vell que el món. No ho veieu clar que es Fill de Déu, el Messias promés.

CAIFAS.- (PLE DE IRA). Això no es pot sentir. (DIRIGINT-SE ALS BETLEMITES): Fora tots, fora. Gent corrompuda.

(CINE O SIS SERVENTS ES DONEN LES MANS A FI D'ESTABLIR UNA BARRERA ENTRE ELS BETLEMITES I EL GRAN SACERDOT I TREUEN ELS BETLEMITES A FORA A EMPENTES. EL VELL BARUC CAU I UNS ALTRES SERVENTS L'ESTIREN CAP A LA PORTA AMB violència. MENTRE ELS TREUEN CAIFAS DIU):

CAIFAS.- Desgraciats, us pensaveu fer un favor a Jesús escogitant els graons del seu tron i l'heu condemnat.

Acte III

DEL CENACLE A GETSEMANI

Decoració.- Exterior de les muralles de Jerusalem, col·locada molt al fons de l'escenari. En un angle, a la part superior de la muralla, hi ha una porta amb arc de mig punt de la qual arrenca un camí rampant, que en arribar a l'altre cap de l'escenari, dobra formant una V i desapareix entre marmelles de pedra seca i sepulcres. A la muralla no hi ha finestres, només una pàl·lidament il·luminada prop de la porta de dalt.

En obrir-se el teló l'escena es deserta. Al cap d'un moment per la porta de dalt de la muralla surt Judas. Baixa a poc a poc fins a mig camí s'atura a mirar si veu algú. En arribar a baix també s'atura i després cerca algú pels voltants. Per fi es troba amb Gerson

PERSONATGES

Judas, Gerson, Dathán, Felip, Bartomeu. La cunitiva destinada a la detenció de Jesús, a Getsemani., composta per Malcus, el centurió de les tropes romanes, soldats i jueus.

JUDAS.- Fa estona que t'esperes, Gerson?

GERSON.- No gaire.

JUDAS.- Has vist al Gran Sacerdot?

GERSON.- L'he deixat fa poca estona.

JUDAS.- Tot està arreglat?

GERSON.- Tot.

JUDAS.- Que t'ha dit el Gran Sacerdot?

GERSON.- M'ha dit: suposo que Judas es home de paraula; vas ésser tu qui va venir a dir-me: "Que em voleu donar i us lliuraré Jesús".

JUDAS.- Quina memoria té el Gran Sacerdot?

GERSON.- I vareu quedar en trenta diners, ni més ni menys: trenta srequeles. Ha arribat l'hora de cobrar-los, Judas?

JUDAS.- Aquesta es l'hora, l'hora exacta.

GERSON.- Serás un home ric.

JUDAS.- Que vols? Trenta sxequels. No n'hi ha per res. Tenia rao el Gran Sacerdot; és el preu d'un esclau. Els portes?...

GERSON.- Si home que els porto. Me'ls ha donat Abdias l'escriba. Però, abans, explica'm...Com ens apoderarem de Jesús?

JUDAS.- Dintre uns moments seré vostre... Trenta sxequels... És regalat.

GERSON --Peró, com anirà aixó? Necessito que parlis clar...

JUDAS.- Jesús és allá dalt en una casa prop d'aquella porta de muralla. Aquell llum és el de la sala on sopa amb els deixebles.

GERSON.- No ens interessa fer soroll i detenir-lo a la ciutat.

JUDAS.- Calla, home, deixa'm dir. Quan hagin sopat baixarán per aquesta rampa. Però no es pas ací on l'hem de detenir. Ho tinc molt ben pensat. Per aquesta drecera se n'anirà a Getsemani. No sé pas si te por o no en té. Per una banda sembla que prengui precaucions com aquesta de no passar per dintre la ciutat. D'altra banda sembla que estigui convençut que se li ha acabat de fer de viatjant de miracles. Diries que s'ho creu que l'han de detenir. La detenció l'hem de fer a Getsemani. Fa dies que hi anem cada nit a Getsemani. Agenollat davant d'una roca es passa hores resant sota les oliveres. Sempre resa.....

GERSON.- Que es fa per resar?

JUDAS.- Siuen que resar es posar-se en comunicació amb Déu.

GERSON.- I Déu respon?

JUDAS.- No he sentit mai que respongués.

GERSON.- Tu, Judas, en saps de resar?

JUDAS.- Que vols... Mentre jo resaria no crec que Déu hi guanyés res, ni jo tampoc. No crec que resant es pugui conquistar el Regne dels cels. Es una manera con un altre de matar el temps...una manera trista. Tu hi vindrás a Getsemani?

GERSON.- Sí.

JUDAS.- Doncs ja el veurás resar. (PAUSA) Bé, parlem de tot... I els trenta sxequels? Me'ls he ben merescut.

GERSON.- Encara no, Judas.

JUDAS .- Que dius ara...

GERSON.- Vull dir que encara no hem detingut a Jesús. Però ara mateix et donaré les trenta peces de plata... Dius que a l'hort de Getsemani?...

JUDAS.- Si.

GERSON.- Però escolta: no interessa detenir a cap deixeble. Amb Jesús n'hi ha prou. Però com que es de nit...saps? ens podriem equivocar.

JUDAS.- No et preocupis. Jo aniré al davant. M'acostaré a Jesús, li diré "Mestre" i el besaré. Serà aquell... Llavors deteniu-lo.

GERSON.- Entesos. Arriba Dathan. No et moguis. Ve a rebre ordres.

(ARRIBA DATHAN ACOSTANT-SE AMB PRECAUCIO).

GERSON.- Dathan...

DATHAN.- Soc jo...

GERSON.- Coneixes Judas? Es un dels deixebles. Ell ens ensenyarà el catau on s'amaga Jesús.

(JUDAS I DATHAN ES FAN UNA LLEUGERA REVERENCIA)

GERSON.- Dintre poca estona el podreu agafar. Diu que el trobarem a l'hort de Getsemani.

DATHAN.- Bon lloc. Que demà tothom el vegi detingut no te cap importancia. Però el públic no ha de veure mai el moment d'una detenció. I, que et sembla, Judas ? Hi ha cap perill?.

JUDAS.- Perill de què?.

DATHAN.- Que Jesús amb la seva gent es defensi.

JUDAS .- No ho crec

DATHAN.- Es que saps... al Temple s'hi va fer a garretades contra els banquers i canvistes i contra tots els comerciants de besties destinades als sacrificis.

JUDAS.- Sí, jo hi era. No li havia vist mai agafar un bastó.

GERSON.- Si aquell dia va pegar fort, avui podria tornar-hi.

DATHAN.- Portaràn armes?

JUDAS.- No ho crec... Espera, espera... Fa una estona, tot sopant va anunciar que seria tractat com un malfactor. I llavors un deixeble, Simó, va dir: "Senyor: ací hi ha dues espases". I Ell ha respost enfadat: "Ja n'hi ha prou". Què

volia dir?

DATHAN.- Tu les has vistes les dues espases?

JUDAS.- Vistes no, perquè quan ha dit tot això jo ja havia sortit de la sala...

Però escoltava sabeu?... Escoltava darrera un tapis que abaga una porteta que jo tenia oberta. La sala on hem sopat, sabeu, és tota voltada de tapissos.

Ha estat un sopar solemne.

GERSON.- Has fet bé, Judas, de prendre precaucions, d'escoltar...

JUDAS.- Escoltava si parlaven de mi, si desconfiaven...

DATHAN.- I què et sembla, Judas: hi aniran armats a Getsemani?

JUDAS.- No crec que tinguin més de dues espases. I encara, aquestes espases no eren nostres. Els deixebles les han grobades en algun recó, a la casa on hem sopat.

DATHAN.- I si en aquesta casa n'hi hagués més de dues? Prendrem precaucions.

GERSON.- I fareu bé. M'extranyaria molt que aquest Jesús no estés preparat per a la defensa.

DATHAN.- Trigarán a baixar d'aquesta casa?

JUDAS.- No poden trigar. I em sembla que farieu bé de preparar-vos.

GERSON.- Ara ves-te'n. I torna amb la teva gent. I fixa't bé: heu de venir per aquí mateix per aquests camins de fora muralla. Des d'ací, Getsemani, es aprop. Per aquí en aquestes hores no hi passa ningú, encara que Jerusalem sigui ple de gent.

JUDAS.- Tns raó: sembla un caní de lladres.

GERSON.- I si cal, si Jesús encara no hagués arribat a Getsemani, el torrent de Cedrò, que es aquí baix us farà d'amagatall. Jo no em moufé d'aquí.

JUDAS.- Ni jo tampoc.

GERSON.- Vés, vés...

DATHAN.- Tinc tota la gent a punt. No trigaré pas gaire. (SE'N VA DATHAN)

JUDAS.- Gerson... S'acosta l'hora i encara no m'has dat els trenta diners.

GERSON.- Te'ls porto bon comptats... amb una bossa i tot.

(JUDAS ELS COMPTA)

JUDAS.- Semblen trenta estrelles.

GERSON.- Està bé?

JUDAS.- Molt bé.

GERSON.- Estàs content?

JUDAS.- Es barat... Però, saps, no s'ha de donar res de franc. Fent miracles de franc, Jesús no se pas que hagi conquistat cap Regne.

GERSON.- Tens raó.

(A DALT DELS CAMI DE MURALLA ES VEUEN DOS HOMES QUE BAIXEN LENTAMENT I COM SI EXPLORESSIN EL TERRENY, SUDAS ELS CONEIX I DIU A GERSON:)

JUDAS.- Son dos deixebles. Retira't. Ja els esquivaré depressa. Deuen anar cap a Getsemani.

(GERSON S'AMAGA MENTRE ELS DOS DEIXEBLES VAN BAIXANT. AQUESTS DEIXEBLES SON FELIP I BARTOMEU.)

JUDAS.- Soc jo, soc Judas. On aneu Felip i Bartomeu?

FELIP.- Anem a obrir camp.

JUDAS.- Us ho ha manat el Mestre?

BARTOMEU.- No. Però com que sembla que el Mestre està inquiet, Felip i jo hem cregut convenient passar al davant.

JUDAS.- Sou els més valents, tu Bartomeu i tu Felip?

FELIP.- Has vist res de particular?

JUDAS.- Res de nou. No corre ni un ànima en aquest barri.

BARTOMEU.- Fa mitja por per aquest indret. Tot es ple de sepultures.

FELIP.- Es natural... Veuràs ací comença la vall de Josafat.

BARTOMEU.- Que els morts em perdonin: aquests còrrecs fan olor de bandits...les tombes i les figures semblen fantasmes...

FELIP.- I d'aquí estant, Getsemani, amb les sebes oliveres, sembla un bosc lladrós...

JUDAS.- Sortiu molt excitats. Aquesta fresqueta us farà bé.

FELIP.- tens raó: fa fresqueta.

BARTOMEU.- Fred fa. Sembla mentida que estiguem al 6 d'abril.

FELIP.- Recorda que ahir va fer una calamarçada.

JUDAS.- Ja han acabat a dalt?...

BARTOMEU.- Quan hem sortit ja s'havien alçat de taula.

FELIP.- Quin sopar de Pasqua, Judas. Semblava un sopar de comiat.

BARTOMEU.- No t'ha fet ~~impresió~~ impresió veure Jesús rentant-nos els peus?

JUDAS.- Un sopar extrany...

BARTOMEU.- Llástima que no hi hagis estat fins al final.

JUDAS.- He hagut de sortir perquè el Mestre M'ha dit: allò que havies de fer fes-
ho desseguida.

FELIP.- Al final ens ha fet un gran discurs.

JUDAS.- Què ha dit?

~~BARTOMEU~~ FELIP.- Que ens estimessim els uns als altres.

BARTOMEU.- Ha dit que en nom d'Ell ens perseguirán, ens treuran de les sinagogues-
ens matarán...

JUDAS.- Trista profecia.

FELIP.- Després ha dit que qui veu a Ell veu a Déu Pare i que ens enviará l'Espe-
rit, l'Esperit de veritat que serà la nostra defensa. Que llavors ho enten-
drem tot.

JUDAS.- Ho enteneu tot aixó? Doncs per què ens han de perseguir fins a la mort?
No valdria més fer el miracle que tothom cregués en Ell... i en nosaltres?
A vegades penso que Jesús es bandera de contradicció.

FELIP.- Ja ho va dir el vell Simeó quan varen portar Jesús al Temple. Ho va dir a
la seva Mare: aquest fill teu serà signe de contradicció.

BARTOMEU.- Amb Ell o contra Ell; uns se salvarán en nom d'Ell i altres, sense
Ell, es perderán.

JUDAS.- Em feu posar pell de gallina(PAUSA). Expliqueu més coses. Què més ha
passat al Cenacle?

FELIP.- Una cosa molt important. Ha pres un pa, ha donat gracies, l'ha beneit i
l'ha partit dient: Aquest és el meu cos. Preneu-me. I repetiu aixó en memo-
ria de mi. Després ha pres una copa i, havent donat gracies, ha dit: Aquesta
copa es plena de la meua sang, la sang de la nova Al.liança vessada per a
molts en remissió dels pecats. Beveu-ne tots.

77 (7)

QUADRE DE LA CENA

- JUDAS.-Era la seva obsessió de sempre dar-nos el seu cos, la seva sang...M'estimo més no haver-hi estat.
- BARTOMEU.- No diguis aquestes coses, Judas.
- FELIP.- Home de poca fé.
- BARTOMEU.- Ha dit Jesús que quan ens enviï l'Espèrit Sant ho entendre'm tot.
- JUDAS.- Però també ha dit que ens perseguirán, que ens matarán.
- FELIP.-i alabat sigui Déu. Recorda't que Jesús ha dit: "Qui vol salvar la seva vida la perdrá.
- BARTOMEU.- Vol dir que per salvar aquesta vida es pot perdre la vida eterna.
- JUDAS.- Es veu que ha estat un final de sopar molt negre.
- FELIP.- No ho creguis. Mai havia sentit una felicitat tan íntima... si no fos que temo alguna cosa grossa.....
- BARTOMEU.- Aquest sopar ha estat un cel, però començo a tenir por. T'has fixat, Felip, en alló que Jesús ha dit a Pere?
- FELIP.- Ja ho orec.
- JUDAS.- Que li ha dit?
- BARTOMEU.- Jesús deia que aquesta nit passarán coses que ens desmoralitzarán a tots. I llavors Pere e ha respost que encara que tots es desmoralitzessin ell no s'espantaria pas:
- JUDAS.- Es molt interessant aixó.
- FELIP.- Si, però Jesús ha replicat que aquesta nit, abans que el gall hagi cantat dos cops, Pere l'haurá negat tres vegades.
- JUDAS.- Si que s'han dit coses extranyes en aquest sopar. Em feu agafar por.
- FELIP.-Ens en hem d'anar. Que vens, Judas?
- JUDAS.- No, que tinc feina.
- BARTOMEU.- Nosaltres també.
- FELIP.- Anem que és tard.
- JUDAS.- Els de dalt no poden trigar.

(FELIP I BARTOMEU MARXEN; JUDAS FA COM SI ANES CAP AMUNT. FELIP I BAR-

TOMEN ES GIREN A MIRAR , COM DESCONFIANI. QUAN S'HAN PERDUT DE VISTA, JUDAS RECUA I QUAN TORNA A TROBAR-SE A LA CRUILLA DE CAMINS CERCA A GERSON. AQUEST S'ACOSTE.)

GERSON.- Ho he sentit tot.

JUDAS.- Em sembla que no s'han amagat res.

GERSON.- Està tranquil: aquests homes no tenen cap malícia

(SE SENT QUE A LA SALA DEL CENACLE CANTEN UN SALM. LA REMOR D'AQUEST SALM ES MOLT LLUNYANA I QUAN SEMBLA QUE S'APAGA RETORNA. JUDAS I GERSON CALLEN; ESCOLTEN I MIREN CAP A LA PORTA DE LA MURALLA. MOMENTS DESPRES DE FINIT EL CANT ES VEU MOVIMENT A LA PORTA DE LA MURALLA. JUDAS FA UN SIGNE A GERSON I DESAPAREIXEN TOTS DOS. AUGMENTA EL MOVIMENT DALI DE LA RAMPA DE LA MURALLA. UNS HOMES COMENCEN A DESFILAR. SON JESUS I NOU DELS SEUS DEIXEBLES. JESUS VA AL DAVANT A PAS RELATIVAMENT LENT. EN GRUPS DE DOS O TRES VAN SEGUINT ELS APOSTOLS. EN ARRIBAR AL PLA DE L'ESCENARI DESAPAREIXEN. LA MUSICA, EN AQUESTS MOMENTS, NO POT FER GAIRE SOROLL. AL CAP D'UNA ESTONA D'HAVER PASSAT JESUS I EL SEU SEGUICI REAPAREIXEN JUDAS I GERSON.)

JUDAS.- Que t'ha semblat?

GERSON.- Sembla un enterrament.

JUDAS.- Fa dies que Jesús pren precaucions.

GERSON.- No he vist que duguin cap arma.

JUDAS .- Jo tampoc. (PAUSA). Fa dies que Jesús fa aquest paper de víctima. Què passarà?

GERSON.- Es veritat que una nit el vareu veure caminar per sobre les aigües al mar de Tiberiades?

JUDAS.- Sí, jo ho vaig veure. I va fer calmar el temporal.

GERSON.- Aixó es art del démoni.

JUDAS.- Tinc por que en faci alguna de les seves.

GERSON.- No tinguis por. Quan l'hagin ben lligat s'haurà acabat tot.

(ARRIBA DATHAN I SE SENT EL TREPIG DE TOTA LA SEVA COMITIVA)

DATHAN.- Ja som aquí.

JUDAS.- Jesús ja ha sortit del Cenacle. Son tots ~~un~~ a l'hort de Getsemani.

DATHAN.- Aixó va ~~consistir~~ com una seda.

(ARRIBA LA GENT DE DATHAN, ALMENYS UNA QUARANTENA D'HOMES. VINT D'ELLS SON LA FORÇA DEL GRAN SACERDOT. ELS ALTRES VINT SON UN DESTACAMENT DE SOLDATS ROMANS. ELS PRIMERS PORTEN TOTA MENA D'ARMES, ESPECIALMENT ESPASES I BASTONS I CORDES LLANPER-NES. ELS ROMANS PORTEN LLANCES. ELS SOLDATS ROMANS S'ARREGLEREN CORRECTAMENT EN DUES FILERES. ~~WWSW~~ ELS COMANDA UN OFICIAL SABRE EN MA, QUE NO DIU MAI RES. LA FORÇA DEL GRAN SACERDOT NO S'ARREGLERA*)

DATHAN.- (A GERSON) Malcus dirigirà l'expedició

(MALCUS FA UNA REVERENCIA A GERSON I A JUDAS)

GERSON.- (A MALCUS) Judas anirà a l davant i en arribar a l'hort de Getsemani us portarà quaranta passos d'avantatge. Darrera Judas vindrà la força del Gran Sacerdot i darrera d'ella el destacament de soldats romans. La detenció l'heu de fer vosaltres i les tropes romanes només venen per a mantenir l'ordre. Quan Judas arribarà a Getsemani s'avançarà. Llavors veureu que s'acosta a un home i el besa. És Jesús. Arranqueu a correr i lligueu-lo immediatament, Ho tens ben entés, Malcus?

MALCUS.- Perfectament.

GERSON.- (A CAU D'ORELLA DE MALCUS). El Gran Sacerdot m'ha dit que sabrà agrair-te aquest servei.

(MALCUS FA UNA REVERENCIA I ARREGLERA LA SEVA TROPA EN GRUPS DE TRES. INDICA A JUDAS QUE POT COMENÇAR A SORTIR. MALCUS ES COL-LOCA DAVANT DE LA SEVA FORÇA. DARRERA AQUESTA FORÇA SURT L'OFICIAL ROMÀ AMB ELS SEUS SOLDATS. SURTEN EN SILENCI CAP AL MATEIX INDRET PER ON HA MARXAT JESUS I ELS APOSTOLS.

L'ESCENA QUEDA DESERTA. A LA FINESTRA DEL CENACLE S'APAGA EL LLUM.

CAU EL TELO INTERIOR.

Durant la intervenció de l'orquestra -no de la massa coral- surt el QUADRE DE L'ORACIO A L'HORT DE GETSEMANI. Mentre Jesús resa i els apostols dormen ~~entre~~ Jesús entra Judas, besa a Jesús i llavors la força del Gran Sacerdot es llença contra Ell. Les tropes romanes es despleguen guardant la porta de

L'Hort. L'escena del bes de Judas ha d'esser molt rapida i tumultuosa, pero en silenci com si es veies en cinema mut. Moments abans de desapareixer aquesta escena la llum que la il.luminava s'ha d'anar abaixant, com si el quadre s'allunyés. En aquest moment passen ~~corrent~~ corrent, de part a part de l'escenari, en primer terme, Felip i Bartomeu dient a grans crits mentre la música es fa més lúgubre i patética.

BARTOMEU.-FUGIM!Fugim!

FELIP.- Es l'hora del poder de les tenebres.

BARTOMEU.- Fugim! Fugim!

Quan aquests DOS APOSTOLS HAN DESAPAREGUT N'ARRIBEN PEL MATEIX CAMI, DOS MES QUE ATRAVESSEN L'ESCENARI CORRENT ATROPELLADAMENT I TAPANT-SE LA CARA.

TELO RAPID.

L'escena figura el pati d'una casa romana. Fileres de tres o quatre columnes als costats i de dues al fons i a primer terme, enquadren el pati. Al fons, una mica mes enllà de les columnes, una petita escalinata condueix a la sala del Sanhedri tancada amb unes portes de bronze. A primer terme, entre les columnes del pati i les hateries hi ha una cortina que separa el pati del vestibul. Aquesta cortina ha d'esser quasi ben oberta. A un costat del vestibul la porteria. A l'altre costat la porta del carrer. Aquesta porta es manté sempre tancada i la portera només obrirà la portella.

Taquen a la porta. Débora, la portera, va a obrir, però només obre la portella. Débora, deixant pas lliure, fa reverència. Entren Nicodemus i Josep d'Arimatea.

NICODEMUS.- (A DEBORA) Escolta, Débora, Han portat detingut Jesús de Nazaret?

DEBORA.- Si, fa estona, Trobareu la sala del Gran Consell plena de gent. Han anat arribant els sacerdots, els escribes i fariseus. Em penso que quasi hi es tothom.

JOSEP.- Hem vingut desseguida que hem rebut l'avis.

DEBORA.- No havia vist mai reunit el Sanhedri en aquestes hores.

NICODEMUS.- Ni l'has vist gaires vegades reunit en aquesta casa...

JOSEP.- No es pas aquest el lloc de reunió del Sanhedri.

NICODEMUS.- Ja que arribes tard diga'ns, què ha passat, Débora?

DEBORA.- Quan han portat a Jesús de Nazaret ha estat conduit davant del Gran Sacerdot Anàs. I segurament el Gran Sacerdot no li ha pres declaració perquè he vist que al cap d'un moment Jesús sortia. I ni l'havien deslligat. Vosaltres sabeu més que jo que els presos declaren deslligats. Per això he pensat: si no l'han deslligat és que el Gran Sacerdot Anàs no li ha pres declaració. Llavors s'ha reunit el Sanhedri, presidit per el Gran Sacerdot Caifàs. I quan hi ha hagut nombre suficient de consellers he vist que Jesús era conduit a la sa-

la. I llavors han tancat ~~les~~ les portes de bronze. No sé res més. Voleu que us acompanyi?

NICODEMUS.- No cal Débora.

DEBORA.- La guardia que hi ha al peu de la porta trucarà i desde dintre ja obriran.

JOSEP.- Molt bé, Débora. Pots retirar-te.

(DEBORA SE'N VA A LA PORTERIA. NICODEMUS I JOSEP ES QUEDEN UN MOMENT A L'AVANT PATI, MOLT APROP DE L'APUNTADOR I COM PARLANT AMB VEU BAIXA).

NICODEMUS.- T'hi has fixat, Josep?. Anís no es vol comprometre. Però el veritable cap del complot és ell. Per aixó Jesús ha estat presentat primerament a Anís. Però Anís no donarà la cara. Caifas odia a Jesús, tant com el seu sogre, però és més barrosser. Per aixó tinc tanta por perquè mentres Anís és darrera la cortina, Caifas fa de butri.

JOSEP.- Vols dir que Anís es més polític que el seu gendre?

NICODEMUS.- I de quina manera. No oblidis que després de ocupar durant molts anys els pontificat ha conseguit passar-lo a cinc dels seus fills; a Eleazar, Jonathan, Teófil, Mafias i Anís el jove. I ara ocupa el pontificat un seu gendre, aquest Josep Caifas, que és un sac de verí. Ja saps que el poble diu que a casa d'Anís tots tenen llengua d'escurçó, perquè tots son mestres en la calúmia i en les denúncies. Totes les botigues i cases de banca i canvi dels voltants del Temple són de la família d'Anís. També son seves les parades de coloms i tórtoles que els pobres compren per e les ofertes al Temple. I ja saps que ells les fan pagar a preus de foc. Et dic tot aixó perquè no m'extranyaria que la família del Gran Sacerdot estés ressentida per alló que va fer Jesús d'expulsar els mercaders del Temple. Anem ^U que es tard i segurament Jesús sofreix, però vull que tinguis present tot aixó que t'he dit. Jesús es un destorb per al negoci d'aquesta família.

JOSEP.- No oblidaré pas tot aixó, però es clar no ho podem pas dir.

(NICODEMUS I JOSEP D'ARIMATEA SE'N VAN CAP AL FONTS. TOTS ELS QUE S'ESTAN VORA DEL FOC s'alcen i fan reverència. EN ARRIBAR DAVANT LA PORTA DE

ENTR' BRONZE EL GUARDIA SALUDA AMB UNA REVERENCIA I TRUCA. AL CAP D'UN MOMENT OBREN DESDE DINTRE, I TORNEN TANCAR LA PORTA. TOTHOM TORNA VORA DEL FOC.)

Truquen discretament a la porta del carrer. Débora surt a obrir. Entra Joan (SANT JOAN EVANGELISTA).

DEBORA.- Feia temps que no et veiem per aquesta casa, Joan.

(JOAN PARLA AMB VEU BAIXA A LA PORTERA-)

DEBORA.- Si tu respons del teu amic el deixaré entrar. Les ordres son molt rigoroses, aquesta nit. Pensa que no he deixat entrar cap dels criats dels membres del Sanhedri, ni els que els acompanyaven amb llanternes i torxes. Tots aquests encara seuen ser pâr aqui fora. Però si tu ho dius, ja que ets tan conegut de la familia dels grans sacerdots, el deixaré entrar.

(DEBORA OBRE LA PORTELLATA, I ENTRA PERE, (SANT PERE*))

DEBORA.- Almenys no es pas de la banda de Jesús de Nazaret, aquest home?

PERE.- No, dona, no.

(JOAN DESAPAREIX A L'INTERIOR. PERE S'ACOSTA AL FOC VOLTAT PELS HOMES DEL SERVEI DE LA CASA DEL GRAN SACERDOT I DEL TEMPLE, ELS MATEIXOS QUE HAN ANAT A GETSEMANI A FER LA DETENICIO DE JESUS*)

SERVENT 1º.- Creieu que durarà molt aquesta sessió?

SERVENT 2º.- Probablement si.

SERVENT 3º.- En que et fundes?

SERVENT 2.- Em fundo en que aquest Jesús de Nazaret serà condemnat a mort. I com que, segons la llei, el Sanhedri no pot condemnar a mort en sessions nocturnes, n'hi ha per estona. Aixó durarà fins poc despres de la surtida del sol.

SERVENT 3.- Em sembla que hi toques.

SERVENT 2.- Soc gat vell.

SERVENT 1.- Però encara que faci tants anys que ets de la guardia del Temple, segurament no haurás vist gaires sessions nocturnes del Sanhedri.

SERVENT 2.- No n'havia vist mai cap.

SERVENT 3.- Senyal que el cas de Jesús de Nazaret és greu.

(ENTRA DEBORA AMB UN BRAÇAT DE LLENYA)

SERVENT 1.- Vals mes or que no peses, Débora. Veig que no ens vols deixar morir de fred.

DEBORA.- Però ja n'estic cançada de portar braçats de llenya. Quan s'us acabi ja us la vindreu a buscar. La sessió serà llarga.

SERVENT 1.- I fa un aire que talla, aquesta nit.

SERVENT 2.- L'Hermon encara es ple de neu.

PERE.- Tindrem una Pasqua freda, aquest any.

(DEBORA EN SENTIR PERE L'HA MIRAT AMB SOSPITA)

DEBORA.- (DIRIGINT-SE A PERE) A la claror del foc, ara et veig be a tú. No m'equivoco ni a les fosques. Ja m'ho semblava que feies cara de ser de la banda.

PERE.- No se pas que dius, ni que vols dir.

DEBORA.- (DESPECTIVAMENT MENTRES SE'N VA CAP A LA PORTERIA) No t'enfadis, home, no t'enfadis.

SERVENT 2.- A Getsemani feia fred aquesta nit. Tenia un temps revolt. La lluna s'amagava. I aquells indrets, sense lluna, no em feien gaire gracia.

(PERE S'ALÇA, ES FREGA LES MANS SOBRE EL FOC I S'APARTA DISCRETAMENT).

Tot aquell paratge és ple d'amagatalls. En una nit fosca, darrera cada roca i de cada sepulcre, o dalt de cada arbre, hi podia haver un home. Diuen que Jesús té tants deixebles.

SERVENT 1.- Ja he observat que els romans prenen moltes precaucions.

SERVENT 3.- JA HO POTS BEN DIR i en compte de fer comandar la força per un centurió han enviat el y tribí en persona.

SERVENT 2.- Pilat no fa mai les coses a mitjew.

SERVENT 1.- Ja en sap de pegar, ja.

SERVENT 2.- Tant si ho creieu com no, hi ha hagut un moment que he posat pell de gallina. " A qui busqueu " -ens ha dit Jesús- " A Jesús de Nazaret " -hem respost nosaltres. Llavors Ell ha dit: " Soc jo ". Ho ha dit, d'una manera... ens ha mirat d'una manera...

SERVENT 1.- No t'escarracis a explicar-ho. No sé pas que ha passat. El cas és que tots hem reculat i que tot reculant l'un ha fet caure l'altre.

SERVENT 3.- Tota la guardia del Templé per terra (GRANS RIALLADES).

SERVENT 2.- Ja pots ben dir-ho.

SERVENT 1.- Val més no parlar-ne gaire. La gent acabaria per creure que estem convençuts que Jesús és el Messias. Nosaltres no creiem res.

SERVENT 3.- Si, creiem que es un bruixot.

(DEBORA SURT DE LA PORTERIA I DE LLUNY VIGILA EL FOC. VEIENT PERE; QUE RONDA FENT EL DISSIMULAT DIU:)

DEBORA.- Que en tens de por tu. Se't veu tant que ets de la banda

PERE.- Per favor, no em prenguis per un dels deixebles. No tinguis manies.

DEBORA.- Ja t'ha dit que en tens tot l'aire.

(EN AQUEST MOMENT SE SENT CANTAR UN GALL, PERO PERE NO HI FA ATENCIO. PERE VOLENT DISSIMULAR, S'ACOSTA ALTRE VEGADA AL FOC. ELS ALTRES COMENCEN A MIRAR-LO AMB CURIOSITAT. HI HA UNA PAUSA QUE ANUNCIA UN DEBAT TEMPESTUOS).

SERVENT 2.- No havia vist mai tants forasters a Jerusalem com per la Pasqua d'aquest any.

PERE.- Tens rao i de dies no es pot transitar pels carrers.

SERVENT 2.- I no havrem pagat mai els anyells, tan cars.

PERE.- Es natural que si aquesta gentada ha de menjar l'anyell els pastors hi vulguin fer el seu negoci.

SERVENT 2.- (AMB UNA RIALLADA) Potser tota aquesta gentada son deixebles de Jesús (TOTS RIEN).

PERE.- Ahir vaig veure arribar un gran ramat de xais que venia de la banda d'Hebrón. Es veia que pobres besties, en aquell pais pelat no s'havien atipat gaire.

SERVENT 2.- Però tú no wés n'ets d'Hebrón. No pots pas dissimular que ets galileu. Un galileu, aci, en aquesta hora, deixeble segur de Jesús.

(S'ACOSTA VORA EL FOC UN PARENT DE MALCUS)

PERE.- No el conec ni se de qui em parles.

SERVENT 1.- Vaja home no dissimulis: el teu llenguatge et traïx: parles con un

galileu. Tu tamb'e deus ser de la banda.

DEBORA.- (QUE S'ACOSTA). Quan ha entrat ja m'ha semblat que era un galileu. I li he dit: al menys no ets pas de la banda de Jesús de Nazaret, tú?

PERE.- Juro que nò el conec, ho juro per la meua salut, ho juro pel cel i per la terra, pels cedres del Liban, pel Temple de Jerusalem.

DEBORA.- No et vulguis menjar el Temple que no el podràs pair.

SERVENT 2.- Que m'has de dir tu... Veiam les mans?

(PERE MOSTRA LES MANS)

Galileu, i, per adobs, pescador. Que n'han estirat de xarxes aquestes ~~mans~~ ^{tes} mans. M'hi jugaria la teua barba que pesques al mar de Tiberiades. Ves alerta, galileu. Ja saps que Pilat, un dia va fer una gran matança de galileus?. Galileu, pescador i deixeble de Jesús...Ja estem ben guarnits...

PERE.- Ja us ho he dit: no conec aquest Jesús, ni l'he vist mai.

DEBORA.- Que en saps de dir guatlles. No en pesques pas de tan grosses (AMB ENFASI) al mar de Ti-be-ri-a-des.

EL PARENT DE MALCUS S'ACOSTA A PERE I L'AGAFA FORT PER LA ROBA COM, ARA DIRIEM, "PER LA SOLAPA")

PARENT DE MALCUS.- Et penses que no t'he vist a l'Hort de Getsemani. M'ho gosaràs negar a mi? Ets tu el que amb un cop d'espasa has llevat l'orella a Malcus, el meu parent, l'home de confiança del Gran Sacerdot.

DEBORA.- ~~QUE INTERVENIA DE~~ Que en tenia de rao jo. Les dones hi veiem més que els homes.

SERVENT2.- Pobre Malcus. L'orella li va quedar penjant com una arracada...I Jesús li va curar per art de bruixeria.

PARENT DE MALCUS.- (SACSEJANT A PERE) Si no fos que hi ha l'ordre de no detenir a cap deixeble de Jesús aquesta nit, ara mateix et tancaria al soterrani.

PERE.- Et dic que em confons i que no conec a Jesús de Nazaret ni l'he vist mai.

(EN AQUEST MOMENT S'OBREN LES PORTES DE BRONZE. SURT JESUS LLIAT I CUSTODIAT PELS SERVENTS. PER LA MATEIXA PORTA SURTEN EL GRAN SACERDOT AMB EL SEU SEGUICI. ELS DE LA VORA DEL FOC S'ALCEN I ES REUNEIXEN EN GRUP PROP DE LES COLUMNES. PERE ES QUEDA PROP DEL FOC, DRET, CONFOS. JESUS EL MIRA, I ELL MI-

UN S

RA A JESUS. EN AQUEST MOMENT SE SENT CANTAR UN GALL. PERE EL SENTÍ I ES PO+ SA LES MANS A LA CARA FLORANT I DESAPAREIX. TOT AIXO HA D'ESSER MOLT RAPID. ELS GUARDIES ESTIREN LES CORDES QUE LLIGUEN A JESUS I LI FAN BAIXAR LES ESCALES precipitadament. DES DE DALT DE L'ESCALINATA CAIFAS DIU):

CAIFAS.- Mireu-lo l'home que acaba de dir que es el Fill de Déu... i que un dia el veurem assegut a la dreta del Poder de Déu i descendir entre els núvols del cel.(GRANS RIALLADES DEL SEGUICI DE CAIFAS I DELS DE RAIX).

(COMENÇA LLAVORS UNA ESCENA D'ULTRATJES QUE HA D'ESSER RAPIDISSIMA ELS QUE SOSTENEN LES CORDES QUE LLIGUEN A JESUS L'HAN DE COL-LOCAR D'ESQUENA AL PUBLIC, CARA AL GRAN SACERDOT, QUE CONTINUA DALT DE L'ESCALINATA. EL PUBLIC HA DE MIG VEURE QUE PEGUEN A JESUS. ELS SERVENTS QUE EL CUSTODIEN HAN DE COL-LOCAR-SE EN SEMICERCLE AL PEU DE L'ESCALA, DE CARA A DALT.UN D'ELLS AMB UN DRAP TAPA D'ULLS A JESUS).

UN SERVENT.--(PEGA A JESUS I DIU) : Apa home, endevina, profetitzo qui t'ha pegat.

UN ALTRE.-- (QUE TAMBE EL PEGA) No ho saps tot? Doncs, veiam si saps com me dic ?

UN ALTRE.-- Ara et donaré una bofetada i tu endevinaràs si t'he pegat amb la mà dreta o amb la mà esquerra (RIALLADA GENERAL)

(ES VEU CAIFAS PARLANT AMB ABDIAS. LLAVORS AQUEST, BAIXANT ALGUNS GRAONS, DIU ALS GUARDIES-)

ABDIAS.- Ja n'hi ha prou per ara. Convé que el blasfem arribi viu al tribunal de Pilat. No el feu malbé: ja us veurà. Ara tanqueu-lo al soterrani i a primeres hores del matí el portareu al Pretori, davant de Pilat.

(EL GRAN SACERDOT I EL SEU SEGUICI ES RETIREN CAP A LA SALA DEL SANHEDRE. A EMPENTES; ELS GUARDIES CONDUEIXEN JESUS AL SOTERRANI. LA COMITIVA ES DIRIGEIX CAP A UNA PORTA LATERAL QUASI INVISIBLE DESDE EL PUBLIC. ELE QUE S'ESTAVEN A LA VORA DEL FOC S'AJUNTEN A LA COMITIVA INSULTANT A JESUS-)

GUARDIES.- Mireu-se'l el Fill de Déu. El Fill de David. Blasfem. Pacciós. Bruixot. El Rei D' Israel. (CRITS,RIALLADES,EMPENTES.)

(L'ESCENA QUEDA DESERTA. LLAVORS ARRIBA JUDAS I S'ASSEU EN UN TAMBORET PROP D'UNA COLUMNA. PER LA PORTA DEL SALO DEL SANHEDRI, QUE HA QUEDAT

MIG TANCADA, SURTEN ABDIAS I UN ALTRE CONSELLER. I PASSANT APROP DE JUDAS, QUE ESTA CAPFICAT, ABDIAS DIU:)

ABDIAS.- QUE no ho veus, Judas, que ara aci hi fas nosa?

JUDAS.- (ALÇANT-SE) He pecat lliurant-vos la sang innocent.

ABDIAS.- A nosaltres que ens importa?

JUDAS.- ~~HE HE~~ He pecat .(OFERENT LA BOSSA) Teniu els trenta srequels...em cremen les mans.

ABDIAS.- I ara!... No els molem: són ben teus. Te'ls has ben guanyat.Son ben teus.

JUDAS.- Teniu, teniu... (PRESENTANT LA BOSSA)- Hi són tots trenta.

ABDIAS.- No volem res que no sigui nostre.

JUDAS.- Està bé: aquest matí els rebatré dintre el Temple. Allà els trobareu

(ABDIAS EL TREU A EMPENTES CAP A LA PORTA D'ENTRADA)

Y T E L O

DECORACIO: UN PATI AMB UNA PORTA I PROP DE LA PORTA UN PEDRIS

(ARRIBEN PERE I JOAN)=

PERE.- Soc un desgraciat, Joan. He pecat, he pecat greument contra aquest Jesús que tant estimo. Tal com havia dit el Mestre, abans el gall no cantés dos cops l'he negat tres vegades. Què dic jo?. L'he negat tota la nit. I el primer cop que el gall ha cantat ni l'he sentit. He parlat tota la nit sense tó ni só. Jo que deia que passés el que passés, no em desmoralitzaria m'he desmoralitzat davant de qualsevol que em demanés si soc galileu. M'he donat vergonya d'ésser deixeble de Jesús, m'he donat vergonya d'ésser galileu, m'he donat vergonya de ser un home. He parlat tota la nit..... i soc un home que no te paraula.

JOAN.- Plora, amic Pere. El plorar et farà bé. Les teves llàgrimes rentaran el teu pecat. Plora Pere, i dona gracies a Deu que no et nega el do de llàgrimes, pero si no corresponies amb l'esperança d'esser perdonat, aquestes llàgrimes només plorarien la teva humiliació. No ploris per veure't humiliat, plora per haver negat a Jesús, per haber-lo tan greument ofés.

PERE.- Tant com Ell ha fet per mi. Sense cap mèrit de part meva em va cridar i em va convertir en un dels seus deixebles. He girat la cara al Mestre. L'he negat justament quan podia necessitar de mi, l'he negat quan allà dintre el pegaven, l'escopien i el condemnaven a mort. Perdoneu-me, Senyor.

JOAN.- Ja et perdonaré. Has vist mai que el negués a ningú el perdó? En la mirada que t'ha donat es llegia la promesa de perdó.

PERE.-No l'havia vist mirar mai com en aquest moment.

JOAN.- No semblava pas que et renyés: semblava que et compadia.

PERE.- Aquesta mirada, Joan, no la perdré mai més de vista... I aquell espignet del gall el sentiré tota la vida.

JOAN.- Et penses el favor que et pot fer durant la vida aquesta mirada, amic Pere? Els ulls de Jesús t'acompanyaran sempre més. I millor per a tu si aquest gall, tan amatent, el sents també tota la vida.

57

PERE.— Beneit gall. A ell no li fan por les tenebres. Ell diu la seva veritat, a l'hora que l'ha de dir, tal com li han manat. Soc menys que aquest gall, Joan, i tant que he gallejat. M'he atrevit a dir a Jesús, que encara que tots l'abandonessin, jo no l'abandonaria ~~mai~~ pas. Li he dit que estava disposat a tot per a Ell, a la presó, a la mort..... Quina nit més terrible. Tenia raó Jesús a Getsemani: es l'hora del poder de les tenebres.

JOAN.— A Getsemani tots hem fugit. Tu has intentat defensar Jesús amb un cop d'es-pasa. Més hauria valgut que tots l'haquessim seguit i que tots fossim aquí a casa del Gran Sacerdot, a confessar la nostra fe en Jesús.

PERE.— Ara veig, com si m'hi trobés, que amb tu i el teu germà Jaume varem con-templar a Jesús transfigurat dalt del Tabor. El món no ha vist mai tanta glo-ria. Tot Ell era un resplendor. Si Jesús va permetre que el veïessim el seu resplendor i la seva glòria era perquè no ens escandalitzéssim aquesta nit en veure'l lligat i maltractat. I ja ho veus.....

JOAN.— Parles molt bé, Pere. Aquest record del Tabor és un conçol, un altre motiu de fé que Jesús et regala en aquests moments. Si estimes a Jesús i confies en Ell, segur que et perdonarà. Saps què, Pere? Si haquessim confiat mes en l'ajut del Mestre que en les teves forces no hauries caigut. Si en compte de dir que passés el que passés, tu no falleries mai, haguéssis dit: "concediu-me, Mestre, el coratge de seguir-vos fins a la mort" t'hauries aguantat ferm. Recorda Pere, que en aquella nit, al mar de Tiberiades, quan Jesús venia ca-minant sobre les aigües, tu et vares llençar de la barca per sortir-lo a rebre i caminaves com Ell sobre la mar. Però, quan et vares pensar que tu també en sa-bies de caminar sobre els abismes del mar, llavors, si Jesús no et dona la mà, segur que et negues.

PERE.— També aquest record del mar de Tiberiades el vull tenir present tota la vida.

Ho has dit molt bé Joan: si ens refiem de nosaltres mateixos estem perduts.

JOAN.— En l'oració del Parenostre, que Jesús ens ha ensenyat, diem: "no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació." Això vol dir, Pere, que, si ens refiem de nosaltres sense l'ajuda de Déu cauram sempre en la temptació.

PERE.— No ho havia vist mai tan clar com ara. Senyor perdoneu-me. Feu que us estin

tota la vida. Concediu-me sofrir per Vos, morir per Vos.

JOAN.- Veus, Pere: resant així, plorant així, segur que Jes'us ja et perdona.

(PAUSA, PERE SANGLOTA)

JOAN.- Si a Getsemani, en compte de dormir, haguessim resat no hauríem fugit com una colla de covards. Ens refíem més de nosaltres mateixos que de l'ajuda de Déu. I ja veus, quin daltabaix, quina vergonya..... Si Judas hagués resat.... però Judas no resava mai.... Certament es l'hora del poder de les tenebres.

(SANT PERE ALÇA EL CAP COM INTERROGANT AL SEU AMIC).

JOAN.- Preguem per nosaltres, preguem per tots.....

PERE.- Que has dit? Judas... Judas Iscariot?... Què vols dir?

JOAN.- Florem, Pere. Que no ho saps?.

(PERE S'ALÇA)

PERE.- Què?

JOAN.- Judas ha trait al Mestre...

PERE.- (amb grans plors) Ha trait al Mestre? L'ha trait com jo?... Com ens garbella Satanás aquesta nit.

JOAN.- Ho sé tot, Pere. Judas ha trait per diner...

PERE.- Déu meu, Senyor. Jo també... Jo també soc capaç d'això i molt més... (s'agenolla plorant).

(Pausa. Joan alça al seu amic Pere)

JOAN.- Florem i resem, Pere.... Encara no ho saps tot...

(Pere agafa les mans de Joan com preguntant que passa)

El Sanhedri ha condemnat a Jesús a mort. I demanarà a Pilat que el clavi a la creu.

PERE ES LLENÇA ALS BRAÇOS DE JOAN. PAUSA)

PERE.- I Pilat el condemnarà? Digas Joan. Què et sembla?

JOAN.- El cor em diu que sí.

PERE.- (SEPARANT-SE DE JOAN I COM SI PROTESTES): I perquè el diu que sí el cor...
...per què?... Digas...

JOAN.- Aquesta nit, a l'hora del Sant Sopar, he tingut una estona el cap reclinat sobre el pit de Jesús. T'asseguro que no dormia pas. He sentit bategar el cor d'Ell i ara entenc moltes coses, moltes coses que durant aquests tres anys hem vist i que fins ara no entenia.

PERE.- (NERVIOSAMENT) Que vols dir?

JOAN.- Jesús serà condemnat a mort, mort de creu.

PERE.- La creu... la creu... No pot ser Joan. Es horrible la creu.....

JOAN.- Tan horrible com vulguis. Però Jesús, obedient al seu Pare, acceptarà la mort en creu pels nostres pecats, pels pecats del món. Jesús és l'Anyell de Déu -va dir Joan Baptista- l'Anyell que esborra els pecats del món. Els anyells que hem sacrificat a Déu, des d'Abraham i Moisès fins ara, representaven aquest Jesús, aquest Anyell de Déu. Tu creus que aquests sacrificis d'anyells, aquest anyell que hem sacrificat i ens hem menjat en aquest sopar d'avui, són dignes de Déu? Només Jesús, el Fill de Déu, és un sacrifici digne de Déu. Jesús s'ha volgut carregar amb els pecats del món. I sense aquest sacrifici no hi ha redempció possible. Aquest reialme dels redimits, qui li disputarà a Jesús? Es per aixó que Jesús es el Messias, el Rei promés, el nostre ~~germà~~ germà gran, l'hereu del Regne dels Cels.

PERE.- Jesús, el Fill de Déu vivent. Però..... per qué la creu, justament l'horrible creu? Es que la creu es necessaria?...

JOAN.- Em temo que si, Pere.....

(PERE I JOAN CAUEN DE GENOLLS, I UN INSTANT DESPRES, DE CARA A TERRA; COM ELS CAPELLANS QUAN S'AJAUEN A TERRA EL DIVENDRES SANT.)

TELO LENT

Sala del tron del palau on resideix Herodes en les seves visites a Jerusalem. El tron es ample com un divà on Herodes s'està mig ajegut. Arriben Sacerdots, escribes i fariseus, entre ells Abdias, Gerson i Dathan. Entra Jesús lligat, conduït per soldats romans comandats pel Centurió, el mateix del Calvari. Herodes els rep assegut al tron voltat de la seva cort.

PERSONATGES:

Jesús, Herodes, Abdias, Centurió i els soldats que han acompanyat a Jesús. La cort d'Herodes.

CENTURIÓ.- Salve, Rei Herodes, El Governador Pilat t'envia aquest súbdit teu, un galileu, nomenat Jesús de Nazaret. (DESLLIGUEN JESUS) Sabent que tu ets a Jerusalem amb motiu de la festa de la Pasqua, ha volgut que tinguessis notícia d'aquest procés.

HERODES.- Agraeixo aquesta delidadesa de Pilat, però jo no hem puc pas ficar en aquest procés perquè encara que el detingut sigui un súbdit meu, aci, a Jerusalem, jo i ell som forasters.

CENTURIÓ.- Pilat te l'envia amb el desitg d'ampliar l'informació sobre Jesús. El Sanhedri l'ha condemnat a mort per blasfèmia, per haver dit que es Fill de Déu. I em diu Pilat que et digui que ell no creu que Jesús de Nazaret hagi comés cap crim.

ABDIAS.- Però davant de Pilat, Jesús ha declarat que és Rei dels jueus.

CENTURIÓ.- Però ha dit que el seu regne no es d'aquest món.

ABDIAS.- I Pilat li ha dit. Tanmateix ets rei? I, perquè ho sàpigues, Jesús ha respost: Molt bé dius; soc Rei. He nascut Rei i he vingut al món per a ésser Rei, per donar testimoni de la veritat. I tothom que estima la veritat m'escolta.

HERODES.- Temps ha que dessitjava tenir l'ocasió de conèixer-te. Jo no sé si ets Rei, però sé que ets el rei dels miracles. Sé que a Canà, en la meua Galilea, vares convertir unes gerres d'aigua en vi. Un altre dia amb cinc pans vares atipar una multitud. I a Nain, vila del meu reialme, vares ressucitar un jo-

jove al mig del carrer, en ple enterrament. (JESUS CALLA SEMPRE.PAUSA) Em feia tanta illusióveure't que no et vull pas considerar com un detingut, sinó com un visitant. Sé que has fet més prodigis que Moisés devant del Faraó. Com Moises, no podries fer-ne un devant meu? (PAUSA.LES FRASES QUE SEGUEIXEN NO LES DIU AMB INTERROGANT SINO COM UNA INSINUACIO). Em podries, per exemple curar el dolor d'aquesta cana... No els banys de Caliroche no m'han fet cap efecte... (PAUSA) Em podries guarir el mal de caixa... els tumors de la boca... els atacs de ~~veg~~ fetge... Sé que has curat coses pitjors....(PAUSA). Diuen que no vares pas neixer a Nazaret, sinó a Betlem... Però la teva Mare és de Nazaret, oi? (PAUSA). Podria jo fer alguna cosa per tí? (PAUSA).

ABDIAS.- Observa, senyor, que a Pilat li ha respost i a tu no és digna respondre't. Em permetré comunicar al Rei Herodes que sobre aquest Jesús de Nazaret la informació que han anat rebent els Grans Sacerdots és segurament més completa que la teva. Es potse útil que el Rei de Galilea i de Perea sápig...quasi no m'atreveixo a dir-ho.....

HERODES.- Parla, Abdias, parla.

ABDIAS.- Ha de saber el Rei Herodes Antipas que Jesús mai t'ha anomenat pel teu nom illustre sinó per un motiu... Jesús, en parlar de tí, oh! Rei! et diu "la guineu". I diuen els seus deixebles que així de "la guineu" pot interpretar-se que la teva persona fa pudor a causa de la teva vida privada. Em costa haver de dir aquestes coses, però es bo que sápigues oh Herodes, amb qui te les heus. Jesús es un pertorbador...

HERODES.- Potser només es un pertorbador...

ABDIAS.- I perque sápigues que es un pertorbador et diré que, en ocasió de la mort de Joan Baptista, tots els deixebles de Jesús varen fer una gran campanya contra teu. I com Joan Baptista, deien que no t'era lícit prendre per muller la dona del teu germà, el Rei Filip. I ara estic segur que no et torna resposta com a protesta per la degollació del Baptista. Has de saber, oh Rei, que Joan Baptista era parent de Jesús.

HERODES.- M'hauràs de perdonar per haver fet degollar el teu parent. Salomé, la filla d'Herodias, la meua muller, va dançar tan bé aquella nit davant dels convidats que vaig dir-li que li donaria el que em demanés, encara que fos la meitat del meu reialme. I, per consell de la meua muller, només va demanar la testa del Baptista. Tu, que hauries fet? No em podia sortir mes barat. Es que creus que la vida de Joan Baptista valia una província? Es que creus que un rei no pot fer el que vol? (PAUSA) No sé si ets un perturbador i perquè vegis que no et vull mal i que no vull jutjar la teua causa et retornaré a Pilat. (DIRIGINT-SE ALS SERVENTS) Aneu a cercar un vestit de gala meu, un vestit usat, un vestit blanc-brillant i endosseu-li.(RIALLADES) I així, disfrazat de rei de mofa, que tot Jerusalem el vegi... I tu, Centurió, digas al Governador, el meu amic Pilat, que agraeixo la delicadesa que ha tingut envers mi. (DIRIGINT-SE A JESUS) MENTRE LI POSEN EL VESTIT)Ja veus que et tracto millor que al teu parent. Pobre Joan Baptista. Quan Salomé va arribar al gran saló de Maqueronte amb la testa del Baptista sobre la safata, el teu parent encara no havia clos els ulls...

(HERODES FA UNA GRAN RIALLADA I S'ALÇA DONANT PER ACABADA L'ENTREVISTA).

T E L O

PERSONATGES: Jesús, Pilat, Caifás, Abdias, Nicodemus, Josep d'Arimatea, sacerdots, servents, soldats, guardies.

Jesús al Pretori de Pilat. La decoració ha de representar l'exterior del Pretori, el "Lithostrotos". Una escalinata que acaba en un replà -si es possible una escalinata d'angle, o sigui reconera- dona accés al Pretori. Aquest replà ha de deixar lloc pel Tribunal i un tapis a la paret i, sobre una catifa la cadira cural, que és el Tribunal del Governador. Mentre Pilat no ocupa el Tribunal s'està dalt del replà.

(CAIFAS, ACOMPANYAT DELS SACERDOTS I ESCRIBES; DIRIGINT-

~~UN GUARDIA~~

SE A UN GUARDIA DEL PRETORI DIU:)

CAIFAS.- Demanau^(en) en nom meu al Governador de continuar el procés de Jesús al carrer, en aquest lloc, davant de tothom. Ell ja sap que el que entri avui en aquesta casa no podrà menjar la Pasqua perquè haurà de considerar-se impur. (UN DELS GUARDIES S'EN VA).

LA GENTADA.- Molt bé, molt bé diu el Gran Sacerdot.

(SURT PILAT AMB EL SEU SEGUICI. JESUS PORTA EL VESTIT D'HERODES I VA LLIGAT)

PILAT.- Com que Jesús es Galileu l'he enviat al Rei Herodes i m'he l'ha tornat vestit així al vostre Rei.

LA GENT.- Fora. Fora. Blasfem. Impostor. Aixó es un rei?

PILAT.- I ni ell, Herodes, ni jo trobem que aquest home mereixi la mort.

LA GENT.- Fora. Fora. A mort. A la creu.

CAIFAS.- Prego al Governador que es fixi que, segons la nostra llei, mereix la mort. I que el Sanhedri ja l'ha condemnat a mort per blasfem. Perque es diu Fill de Déu, o sigui Messias i Rei. El procés religiós ha acabat amb la pena de mort dictada pel Sanhedri. Correspon al Governador instruir el procés polític, que és el que ara comença. Doncs bé: creus que no es delictu proclamar-se rei? Com fallaria Roma un cas com aquest?

(EN AQUEST MOMENT ARRIBA UN MISSATGER I PARLA A L'ORELLA DE PILAT PERO PROU ALT PERQUE ES SENTI).

MISSATGER.- Claudia Prócua, la teva esposa, m'engia a dir-te que tinguis compte que no hi hagi cap mala cosa entre tu i aquest innocent. Diu que aquesta matinada ha patit molt en somni per causa de Jesús.

PILAT.- Diga-li que faré el que podré. Justament els somnis de la matinada no enganyen mai.....

((MISSATGER S'EN VA))

ARDIAS.- Segons la nostra llei aquest home mereix la mort i ha estat condemnat a mort,

PILAT.- Poble de Jerusalem. Com sabeu, cada any i amb motiu de la festa de Pasqua otorgo al poble el dret de concedir la llibertat a un presoner. Podeu triar. A qui voleu que us doni, a Barrabás. el célebre bandit Barrabás, condemnat a mort per diversos assassinats, o a Jesús, nomenat el Crist i Rei dels Jueus?

(MENTRE PILAT DIU AIXO ELS SACERDOTS EXCITENT LA GENT A VOTAR PER BARRABAS. ALGUNS SACERDOTS DONEN DINERS A LA GENT D'APROP SEU).

LA GENTADA.- Barrabás. Volem Barrabás. (GRAN CRIDORIA)

PILAT.- I qué he de fer amb aquest Jesús? nomenat Rei dels jueus?

LA GENTADA.- Crucifica'l. Crucifica'l.

PILAT.- Quin mal ha fet, digueu-me?

LA GENTADA.- Crucifica'l. Crucifica'l. A la creu.

PILAT.- Si és que mereix un càstig ara mateix el faré aqotar.

LA GENTADA.- A mort. A mort. Crucifica'l.

PILAT.- Que posin en llibertat a Barrabás.

(PILAT FA UN GEST ORDENANT L'AÇOTAMENT I ES RETIRA

~~TELO~~

(UN CONSELLER DE PILAT, ADREÇANT-SE AL GRAN SACERDOT, EXPLICA L'AÇOTAMENT I LA CORONACIO D'ESPINES. LA GENTADA S'ACOSTA PER ESCOLTAR. EL CONSELLER PARLA AMB VEU SUFICIENTMENT ALTA PERQUE EL POBLE EL SENTI, PERO COM SI HO EXPLIQUES NOMES A UN GRUP=)

CONSELLER.-- Em sembla que quedareu satisfets. L'açotament ha estat terrible. Segons la vostra llei el nombre d'açots no pot passar de quaranta, i, perque no en passi, només se'n donen trenta nou. Però la llei romana...no sap de comptes...(RIALLADES) i als açotats els deixa mig morts.

UNA VEU.-- Mateu-lo.

ALTRES VEUS.-- A mort. A mort. Aixó es una comedia: a la creu. A la creu.

CONSELLER.-- Els açots han caigut sobre d'Ell com una pedregada. Les deixuplines amb la seva doble bola de plom l'ha martellejat. I les deixuplines de punxes, aquell instrument terrible que vosaltres en dieu "els escorpins", li han obert la carn viva. Després els soldats l'han entronitzat el pobre Rei. Assegut sobre un escambell, perque ja no es podia tenir dret, li han col·locat sobre les espatlles una clámide, una d'aquestes capes vermelles que porten els soldats. Hi havia alla prop un pilot de llanya. Han pres una canya i li han posada a les mans, com si fos un cetre reial. I llavors han agafat un feix d'espines, han teixit una corona per al pobre Rei enfonsada fins a les celles (RIALLADES). Tota la tropa del Pretori va desfilant davant de Jesús entronitzat i coronat d'espines. Se li agenollen al davant dient-li: Salut, Rei dels jueus. I un l'escup, l'altre li dona una bufetada, l'altre li pren el cetre de canya i li pica al cap coronat d'espines. Si volieu un càstig, creieu que no podia pas ser més fort. Jo no he pogut resistir l'espectacle. No crec que aquest Jesús es pensés acabar aixís...

CAIFAS.-- O, es que s'ha pas d'acabar aixi aixó. El Sanhedri l'ha condemnat a mort. La sentència es solemne. (EN AQUEST MOMENT SURT PILAT) I segons la nostra llei ha de morir.

PILAT.-- (QUE FA COM SI NO HAGUES SENTIT EL QUE ACABA DE DIR WHHWH CAIFAS) Us el

torno portar perquè sapiguen que no li trobo causa per condemnar-lo a mort. (AMB VEU FORTA, DIRIGINT-SE AL POBLE) Aquí el teniu "Boce Homo".

EL GRAN SACERDOT I EL SEU SEGUICI.- Crucifica'l. Prou discursos. Crucifica'l. I afanya't que avui hem de menjar l'anyell pasqual amb la consciència ben neta.

(AMB LES EMPENTES JOSEP D'ARIMATEA I NICODEMUS HAN QUEDAT PROP DE LES RATERIES).

NICODEMUS.- I si fos Jesús l'anyell pasqual, Nicodemus?

JOSEP.- Estona ha que ho penso.

ELS SACERDOTS.- Crucifica'l. I fes-ne via, perquè a entrada de fosc comença la Pasqua.

UN DEL POBLE.- Més valdria que no venguessin tant cars els coloms i les tórtres. (SE LI ACOSTA UN GUARDIA DEL TEMPLE I LI PARLA A L'ORELLA).

UN ALTRE DEL POBLE.- (COL-LOCAT PROP DEL PUBLIC) I que no robessin als forasters amb el canvi de moneda. (SE LI ACOSTA EL GUARDIA DEL TEMPLE I LI DIU A L'ORELLA:

GUARDIA.- Si dius una paraula més menjaràs la Pasqua a la presó.

ELS SACERDOTS.- Crucifica'l

PILAT.- Crucifiqueu-lo vosaltres. No li trobo causa per condemnar-lo a mort.

CAIFAS.- Nosaltres també tenim una Llei. I segons la nostra Llei ha de morir perquè s'ha dit Fill de Déu, que vol dir el Messias, el Crist Rei (PAUSA) (PILAT VACILLA-) Fes com vulguis, però si el poses en llibertat podrem dir que no ets amic del César. Qualsevol que es faci rei es declara enemic del César.

(PILAT FA UN GEST ALS SERVENTS. AQUESTS ENTREN AL PRETORI I AL CAP D'UN MOMENT EN SURT UN I COL-LOCA UN TAPIS A LA PARET. UN ALTRE EXTEN UNA CATIFA. I UN ALTRE COL-LOCA SOBRE LA CATIFA LA CADIRA CURAL. ES FA UN GRAN SILENCI ENTRE EL PUBLIC.)

PILAT.- (S'ASSEU AL TRIBUNAL). Heus-aci el vostre Rei.

SACERDOTS I GENTADA.- Fora d'aquí Fora. Treu-lo. Ja n'hi ha prou. Crucifica'l. Es un fusteret. Penja'l a la creu.

68

ACTE VI

LA CRUCIFIXIO

L'escena representa el Sepulcre de Josep Arimatea, instal·lat a pocs passos del Calvari, quatre o cinc metres més elevat que el nivell del Sepulcre on fou sepultat Jesús. Els actors han de tenir en compte que del Calvari al Sepulcre hi ha -com pot veure's a Jerusalem- pocs metres de distància.

El Sepulcre ha de figurar obert a la muntanya. La porta d'entrada, -un forat ran de terra- és tapada per una llosa dreta. Per obrir el Sepulcre es feia rodolar la llosa, el "saxum magnum" de l'Evangeli. Per consegüent la llosa rodava entre dues pedres que li feien de guia.

ANAS.- Estic molt satisfet de la nostra visita al Calvari. Però no em vull moure d'ací.(A DATHAN) No deixeu acostar la gent en aquest lloc. (DATHAN SURT)
Som a un cop de pedra d'aquest fastigós Calvari. D'aquí estant quasi sentirem el bleixar de Jesús en la seva creu, en la seva agonia. De qui es aquest hort? Es bonic.I sembla molt ben cuidat. De qui és?

GERSON.- Es de Josep d'Arimatea.

CAIFAS.- I aquest sepulcre també?

GERSON.- També.

ANAS.- Sembla nou.

GERSON.- Si, fa poc temps que l'han acabat.

ANAS.- Vine satisfet del Calvari... Molt satisfet. Us hi heu fixat? Es veu que l'açotament ha estat molt fort. Els soldats de Pilat, ja en saben ja de pegar...
pegar...

CAIFAS.- He intentat comptar les ferides ~~uniques~~ només del pit i m'hi he perdut. Les costelles se li poden comptar de una a una (GRAN RIALLADA).

ANAS.- El que m'ha fet mes gracia es la corona d'espines: li arriba fins a les celles. No es volia coronar Rei?.

CAIFAS.- I té una galta inflada i un ull amoratat.....(RIALLES)

DATHAN.- Es la bufetada, la primera, la que li ahn donat davant del Sanhedri...

CAIFAS.- Almenys tots hi hem col.laborat en la mort de Jesús: els romans i nosaltres.

ANAS.- Diga-ho bé: nosaltres i els romans.

CAIFAS.- Jo me n'he d'anar.

ANAS.- Espera un moment. La mort de Jesús és l'obra de depuració més gran que s'hagi fet a Israel. Podem estar-ne satisfets. Tenien tota la rao. Déu ens ha donat la rao, ha ratificat la nostra obra, la sentència contra Jesús. No l'ha salvat de l'açotament, ni de la coronació d'espines, ni de les burles, ni de la creu. Que voleu més?

CAIFAS.- Si no s'hagués dit Fill de Déu hauria pogut passar com un de tants profetes.

ANAS.- Haurem acabat amb l'idea de un Messias pobre, d'un Rei de la pobretalla. Però, és clar, si no s'hagués ficat amb nosaltres, si no hagués intentat pertorbar el negoci del Temple, fent-s'hi a garrotades contra la gent de la nostra banca i de les nostres botigues, potser encara faria miracles cap a Galilea. Insensat, Què seria el Temple sense la banca?

CAIFAS.- I qué seria la banca sense el Temple?

ANAS.- Tí, Malcus, ves a donar una mirada al Calvari(SURT MALCUS)

CAIFAS.- Jo m'en vaig. A les tres de la tarde he de sacrificar l'anyell al Temple. Aquest any si que ho faré de gust. Si degollant l'anyell m'imagino que degollo a Jesús de Nazaret no pecaré pas perque el blasfem ha estat condemnat pel més alt tribunal religiós de nostre poble i pel tribunal dels romans.

ANAS.- Estigues tranquil.

CAIFAS.- (ANANT-SE'N)Em sembla que tindrem temporal de llamps i trons. Em sabia greu que el temporal ofegues les trompetes del Temple a l'hora de la immolació de l'anyell pasqual.(REGLANT)No oblideu que la Pasqua entra a posta de sol, a les ~~sis de la tarde~~ sis de la tarda, i que en aquella hora els tres bandits d'aquí dalt (SENYALANT EL CALVARI)han d'ésser fora de la creu i enterrats si no volem, amb la seva presencia contaminar tota la ciutat en la festa de la Pasqua.

ANAS.- Veste'n tranquil. (RIENT)I ja et dono permis de pensar en Jesús de Nazaret, el Fill del fuster, quan degollis ~~anyell~~ l'anyell. Aquest any si que em sap greu de no poder actuar jo com a Gran Sacerdot.

CAIFAS SE'N VA)

ABDIAS.- No et sapiga greu. En la implació d'aquest del Calvari ja hi has tingut la teva part(RIALLES GENERALS).

ANAS.- He anat madurant el projecte amb molt de temps.

ABDIAS.- I no t'ha fallat res.

ANAS.- I ja heu vist amb quina rapidesa.

ABDIAS.- Caifas, el teu gendre, en sap molt.

ANAS.- Molt. Ha defensat el Temple, ens ha defensat a tots. Què seria el Temple sense la banca.....?(RIALLES)

(ARRIBEN GAMALIEL, NICODEMUS I JOSEP D'ARIMATEA. FAN REVERENCIA

A ANAS=)

ANAS.- Ja ho veus, Josep; ens hem instal·lat en el teu hort.

JOSEP.- Pots disposar, Gran Sacerdot, com si fos teu.

ANAS.- Si ho dius pel sepulcre, moltes gràcies.(RIALLES).

JOSEP.- Vull dir que pots disposar de les fruites i verdures. Res de sepulcre....

Aquesta sepultura l'havia feta fer per a mi...però penso oferir-la a la mare de Jesús, per al seu Fill.

ANAS.- Què dius, Josep.....?

JOSEP.- La nostra Llei no ens impedeix fer un obsequi a un condemnat a mort.

GAMALIEL.- Tens raó, Josep.

ANAS.- Es cert; tens raó; però ja no en tindries si oferint aquest sepulcre a

Jesús volguessis indicar que la sentència de mort ha estat injusta.

JOSEP.- Per a mi aquesta Pasqua serà una Pasqua trista.

GAMALIEL.- Per a mi també...

NICODEMUS.- Per a mi també...

ANAS.- Així estem?

ABDIAS.- Una sentència de mort té el valor d'una llei.

NICODEMUS.- Jo no l'he pas votada aquesta sentència.

JOSEP.- Jo tampoc...

GAMALIEL.- Jo tampoc...

ANAS.- Així creieu que Jesús és Fill de Déu?

GAMALIEL.- Era innocent.

ANAS.- Recordeu que Jesús ha dit que es Fill de Déu i Rei. I això no es una blasfèmia? I aquesta blasfèmia no mereix la mort?.

ABDIAS.- Gamaliel: la teva saviesa avui no està a l'altura.

ANAS.- L'enteniment se t'eclipsa.

GAMALIEL.- El que s'eclipsa en aquest moment és el sol. TOTS MIREN ENLAIRE)

(ARRIBA GERSON QUE VE DEL CALVARI)

ANAS.- Què passa aquí dalt?

GERSON.- Res. Els soldats han fet apartar la gent. Però els que passen davant

del turó del Calvari l'insulten. Al peu de la creu només hi ha Maria, la seva Mare, el deixeble Joan i unes dones.

ANAS.-- I Ell, que diu?

GERSON.-- No gran cosa. Un cop ha dit: "Pare, perdona'ls que no saben el que fan".

ABDIAS.-- I que ha respost el Pare?

GERSON.-- El seu Pare fa el sord.

ANAS.-- Doncs que es pensava...?

GERSON.-- Després ha dit a la seva Mare que mirés al deixeble Joan com un fill. I a aquest li ha dit que a la seva Mare la considerés com a mare pròpia.

ABDIAS.-- Si, encarreges de família...

ANAS.-- Un testament de pobre.

GERSON.-- Des de'abaix del turó la gent li crida: "Tu que tants n'has salvat, salva't a tu mateix, si ets el Crist, l'elegit de Déu." I uns altres li diuen: "Si ets el Crist, Rei d'Israel, baixa de la creu i creurem en tu".

ANAS.-- Molt ben dit, ~~si~~ oi Gamaliel?

GERSON.-- Un dels lladres, el de l'esquerra, també li crida que se salvi i els salvi a ells, si és el Crist. Però, l'altre, el de la dreta, Dimas, ha renyat el seu company i li ha dit que la sentència d'ells dos es ben merescuda, però que Jesús no ha fet res de mal. I llavors m'ha fet molta gràcia: Ha dit a Jesús: (ESCARNINT-LO MOFETA) "Jesús. Recorda't de mi quan vindràs en la glòria del teu regne". La resposta de Jesús encara fa més gràcia: "En veritat jo et dic que avui mateix seràs amb mi al Paradis". (RIALLADA DELS DE LA COLLA DEL GRAN SACERDOT .)

ANAS.-- (SENYALANT EL SEPULCRE) Vetaquí el Paradis de Jesús de Nazaret. (RIALLS DE LA COLLA D'ANAS).

GERSON.-- Al cap d'una estona... (ANAS- INTERROMPENT-LO):

ANAS.-- Qui has deixat ara aquí dalt?

GERSON.-- Hi ha Dathan i Malcus. Si hi ha res de nou ja vindràs.

ANAS.-- Que anaves a dir, Gerson?

GERSON.-- Llavors amb veu molt forta. Jesús ha dit una oració que eh sentit moltes vegades i que no s'ben bé que vol dir. Ha dit "Eli, Eli, lama sabachthani"..

GAMALIEL.- Jesús está resant el salm XXI. Aixó vol dir...(ANAS INTERROMPENT-LO).

ANAS.- Si, vol dir: "Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat?"(DIRIGINT-SE A GAMALIEL NICODEMUS I JOSEP) Ho veieu com Ell mateix reconeix que Déu l'ha abandonat?: (ARRIBA DATHAN). Si fos Fill de Déu, és que Déu l'hauria abandonat a la ignominia de la creu? Ho veieu ara?

NICODEMUS.- Realment, tot fa semblar que Déu l'ha abandonat.

JOSEP.- Aixó es un misteri.

ZEBDIAS.- Deixa't de miseria.

GAMALIEL.- Jo continuo tenint els meus dubtes. Recordeu el que us vaig dir un dia: I si el Messias fos l'home de dolors, tal com el va veure el profeta Isaias?.

ANAS.- El Messias a la creu? No em facis riure.

GAMALIEL.- Ara mateix, pel que diu Gerson, Jesús está recitant el salm XXI.I aquest salm diu: "Déu meu, Déu meu, perquè m'has abandonat? Soc com un cuc de la terra i no un home, soc la riota de la gent i el rebuig del poble. Tots els que em veuen es rieuen de mi,i móvent el cap amb aire de mofa diuen:Si s'ha posat en mans de Déu que el lliuri Déu; si tant ge l'estima que el salvi."

I fixeu-vos el salm va dient:

"Han travessat les meves mans i els meus peus i es pòden comptar tots els meus osses. S'han repartit els meus vestits o s'han sortejat la meva túnica".Es el salm del Messias, Home de Dolors.

GERSON.- Que s'han repartit els seus vestits es veritat. I després, com que la túnica de Jesús és d'una peça, sense costura, com la del Gran Sacerdot, se l'han rifada.

DATHAN.- Després ha dit: "Tinc sed".

GAMALIEL.- Fixeu-vos que Jesús ha continuat resant el salm. I el salm de l'Home de dolors diu:

La meva gorja s'ha assecat com una taça d'argila, i la meva llengua s'enganxa al paladar."

GERSON.- I quan ha dit:"tinc sed" un soldat s'ha arrencat l'esponja de la lligacama, l'ha clavada a la llança, l'ha sucada amb aquella aigua i vinagre que tant

agrada als soldats romans i li ha acostada als llavis. (SE SENT BONGAR EL TEMPORAL I EL CEL S'ENFOSQUEIX).

DATHAN.-- ~~SI HAGUESSIU VIST L'ESPONJA DALT DE LA LLANÇA. SEMBLAVA QUE LI FEIEN OLCORAR UNA ROSA (RIALLES DE LA COLLIA DEL GRAN SACERDOT).~~

GAMALIEL.-- Segueixo dient que tinc els meus dubtes. La idea del Crist, Home de Dolors hi ha gent que l'enten perfectament. Fixeu-vos que un dels lladres Dinas, que és jueu, l'han reconegut com a Fill de Déu.

ANAS.-- l'opinió d'un lladre no m'interessa.

JOSEP.-- (A CAU D'ORELLA DE NICODEMUS). T'has fixat en el salm que resa Jesús? No ho veus que s'está complint una profecia?

NICODEMUS.-- I t'has fixat que un dels lladres l'ha confessat Fill de Déu?

JOSEP.-- I que nosaltres ja estaven a punt de negar-lo... (EL TEMPORAL S'ACOSTA)

NICODEMUS-- Si, com Pere, com Pere, Senyor tingueu compassio de nosaltres (AIXO HO DIU MIRANT CAP AL CALVARI)

GAMALIEL.-- En honor d'aquest Home de dolors el cel i la terra sembla que es vesteixin de dol. Permeteu-me, amics, que segueixi tenint els meus dubtes. (SE SENT UN GRAN TRO).

DATHAN.-- I quan Jesús ha tastat el vinagre ha dit: "Tot s'ha consumat"

(SE SENT ENONY UN ESPINGUET INDEXTFRABLE. ELS PERSONATGES DE L'ESCENA QUERDEN COM PERRIFICATS SENSE FER NI UN MOVIMENT= EL TEMPORAL ES DESFERMA. AL LLUNY SE SENTEN LES TROMPETES DEL TEMPLE. MALCUS ARRIBA CORRANT I DIU):

MALCUS.-- Jesús acaba de fer un gfan espinguet i ha dit: "Pare, en les teves mans encomano el meu esperit."

(ES TORREN S SENTIR LES TROMPETES DEL TEMPLE)

GAMALIEL.-- Ara mateix el Gran Sacerdot Caifás sacrifica l'anyell pasqual. Sentiu?...?

(ES CONTINUEN SENTIN LES TROMPETES LLUNYANES. COMENÇA EL TERRATREMOL I EL TEMPORAL ES DESFERMA EN LLAMPS I TRONS. ARRIBA CORRENT EL CENTURIO. I CIU AMB UN GRAN CRIT-):

CENTURIO.-- VERAMENT; aquest Jesús era Fill de Déu.

(EL TERRATREMOL AUGMENTA EN VIDLENCIA. ELS SACERDOTS FUGEN. ALTRES S'AJAUBEN

A TERRA . PASSA GENT FUGINT I PICANT-SE EL PIT- GAMALIEL, DRET, ACOTA EL CAP.
NICODEMUS, JOSEP DE ARIMATEA I EL CENTURIO S'AGENOLLEN. LA FOSCA ES ABSOLUTA-
EN AQUEST MOMENT ENTERVE L' ORQUESTA. EN CLAREJAR UNA MECA SURT EL

QUADRE DEL CALVARI.

MONOLOG DE JUDAS

He comés el crim més gros del món...desde que el món és món. Més gros que el d'Adam, més que el de Cain. M'he rebelat contra Déu, com Adam i Eva; he vessat la sang innocent com Cain. He fet molt més que Cain: Cain va matar el germà: jo he assassinat el germà gran de tota la humanitat, el germà promés, l'hereu del cel, el Crist Rei,. L'he venut per diners

Cain va matar Abel per enveja perque, corromput com era, tenia raó de sospitar que els sacrificis que oferia eren menys agradables a Déu que els d'Abel. Jo he tingut enveja de tots els deixebles, de Pere, de Jaume i Joan, que foren admesos al Tabor i jo no. He arribat a tenir enveja del poder de Jesús...l'he criticat constantment perque amb el seu poder no es deixava proclamar Rei, perquè no s'enriquia, perquè parlava sempre del Regne dels cels i mai del regne de la terra, el que jo esperava per fer diners. L'he arribat a odiar perque duia una vida tant pura... perquè veia que llegia els meus pensaments, perquè jo no podia sofrir la pressio de portar una vida pura.

L'he trait i l'he trait per diner, per trenta diners, el preu d'un esclau. M'he deixat arrojegar per la pitjor de les temptacions; he volgut temptar a Déu pensant que Jesús es Fill de Déu, el seu Pare celestial el lliuraria de la mort. I com un dia, Déu va acceptar el sacrifici d'Abel, ha acceptat el de Jesús, el redemptor del món. Aquest Jesús l'he trait jo, jo.....

He caigut en la més horrible de les temptacions. I, no obstant jo sabia més que Anàs i Caifàs, més que tots els Sacerdots i doctors. A Jesús jo li he vist ressucitar morts, l'he vist curar tota mena de malalts, li he vist multiplicar el pé, l'he vist calmar un temporal, l'he vist caminar sobre les aigües de Tiberiades, li he vist dominar la mort i el diable, i l'he sentit parlar com no ha parlat mai cap home.

L'he trait per diners, l'he lliurat als seus enemics... amb un bes...No hi ha perdó per Judas. He trait més que tots els germans del patriarca Josep plegats... Ells el varen llençar a un pou; jo he penjat Jesus a la creu. Em feia fàstic perqu'e sentia que es un sant, el sant dels sants. L'havia aborrit

com varen aborrrir a Josep els seus germans, perque era més bó que ellà. Ell m' havia elegit com a Pere, com a Joan com a ~~vaure~~ Jaume....jo l'he oferç com a víctima de tota aquesta canalla del Temple...Ell m'havia designat un gran lloc en el Regen de Déu i jo li he carregat una creu...Ell em volia cofonar de glòria i jo l'he coronat d'espines; em volia coronar de glòria...i jo anava coronat de mal pensaments.

El món m'escup: Els Graná Sacerdots es riuen de mi. Faig fástic a tothom... i jo mateix em faig fástig. El Diable va entrar en mi perque el meu cor i els meus desitjos son un femer. A Maria Magdalena, Jesús li va treure set siables del cos, però jo, dintre meu hi tinc Satanás en persona i tota una legió de dimonis. No hi aha perdó per a mi. Satanás no será mai perdonat.

Satanás soc jo: Jo, Judas, soc Satanás; tu Judas, ets Satanás. I sempre més será serás Judas-Satanaás. En soc, ho soc, en vull ser i hò será sempre més per molt que em maleeixin. (GRAN RIALLADA).

¶ Soc Satanás. I ara mateix no parlo jo, sinó Satanás. M'han desencadenat dels inferns.2..Avui es el meu gran dia... Avui he fet tot el que he volgut. A l'Anyell de Déu, el sacrifici esperat durant segles jo l'he penjat a la creu. Ara mateix Caifás, el Sanota Sanctoran del Temple, sacrifica un anyell, un símbol una pobre bestia; jo he sacrificaç el Fill de Déu. Aquest Calvari es obra meva. El sol s'ha esgarrifat i s'ha amagat; aquestes tenebres son obra meva, aquest terratremol celebra la meva obra, l'obra de Judas Satanás. Si Déu em necessitava ha quedat servit.(GRAN RIALLADA).

78 (1)

QUADRE DE LA
LLANÇADA

Aquest quadre es completament mut.

Jesús i els dos lladres són encara a la creu. Jesús ja es mort. Al peu de la seva Creu, Ha Mare de Déu, la seva germana, Maria, i Maria Magdalena, i si-gui les tres Maries, i Sant Joan (Joan XIX° 25-26)

La Mare de Déu ha de quedar col·locada entre les altres dues Maries.

Arriben mitja dotzena de soldats que amb la missió de rematar els cruci-ficats. Aquesta operació es feia trencant-los les cames amb uns quants cops de barra, una barra de ferro.

La Mare de Déu, en veure que un soldat va per trencar les cames del Mal Lladre se separa de les altres Maries, fent un gest com si volgués apartar el soldat. El soldat s'aparta una mica mentre la Verge Maria, col·locada davant del Mal Lladre, que encara es viu, obra els braços en actitud de pregària, mi-rant successivament al Mal Lladre i Jesús.

Aquests moments han de voler recordar en forma ben comprensiva pel públic que la Verge Maria -com diu l'oració Santa Maria Mare de Déu- "prega per no-saltres pecadors ara i en la hora de la nostra mort".

S'ha de veure com la Verge Maria mira el Mal Lladre i el Mal Lladre la mi-
ra a Ella.

Llavors el soldat, posant-se al mig, trenca a cops de barra les cames del Mal Lladre, mentre les tres Maries acoten el cap en senyal d'esgarripança.

La Mare de Déu es trasllada llavors davant del Bon Lladre -que encara es viu- i es repeteix una escena semblant.

Uns moments després, les tres Maries i Sant Joan, tement que Jesús serà re-matat, s'agrupen aterroritzats. Els soldats, col·locats davant de Jesús, compro-ven que es mort. Llavors un d'ells empunya la llança, i apuntant a la banda dre-ta del pit de Jesús, la clava profundament.

En aquest instant les tres Maries i Sant Joan s'agenollen inclinant el cap. El soldat -Longinos, nom que vol dir "l'home de la llança- contempla, dret, la

ferida de Jesús; mira llavors la llança, que raja de sang, i inclinant el cap, la deixa caure a terra.

Y Y

Aquest quadre ha d'esser realitzat molt sobriament i amb un ritme molt seguit.

El cel és encara tempestuós i el tro ronca en la llunyania.

El director d'excena haurá de cuidar molt bé els detalls d'aquest episodi, destinat a compensar el públic de no haver vist l'escena de la crucifixió i mort de Jesús. Aquest quadre ha d'esser doncs un resum, com un "condensat" de tota la crucifixió.

QUADRE DE
LA RESURRECCIÓ

ACTE VII

EPILEG

EPÍLEG

La decoració representa un indret prop de la Porta Daurada del Temple de Jerusalem. Va passant gent. Esteve i Nicolau parlen situats a primer terme, a la banda de l'escenari oposada a l'arrencada de l'escala de la Porta Daurada.

ESTEVE.- Per molts anys que visquem, Nicolau, no veurem meravella comparable a l'Ascensió de Jesús al Cel.

NICOLAU.- I que me'n dius, Esteve, d'aquell núvol que el va rebre, tapant-lo als nostres ulls? (Act I-9)

ESTEVE.- Era un núvol resplendent, ple de glòria,

NICOLAU.- En la història del món no és possible que hi hagi uns dies tan gloriosos com el temps que va de la Resurrecció de Jesús a la seva Ascensió al Cel.

ESTEVE.- Son quaranta dies. Els dies de les aparicions de Jesús ressuscitat. T'has fixat, Nicolau, que en una d'aquestes aparicions Jesús concedí als Onze Apòstols el poder de perdonar els pecats?(Joan XX)

NICOLAU.- Ho he sentit explicar a ells mateixos.

ESTEVE.- Al conferir-los aquest poder tan extraordinari que fins ara només l'ha exercit Jesús, el Mestre, volent indicar que aquest poder venia del Cel, va dir: "Rebeu l'Esperit Sant". I tot dient això va llençar un buf.

NICOLAU.- Llavors va dir: "Als que els perdonareu els pecats els seran perdonats: als que els retindreu els seran retinguts" (Joan XX-21,22)

(Mentre Esteve i Nicolau van parlant arriben dos homes, un d'ells, persona d'una quarantena d'anys, amb la cama dreta arronçada, i sostenint una crossa sota el braç dret, passa el braç esquerre al coll d'un altre home més jove. L'home jove installa el seu company en un graó, a primer terme, a l'altre costat de l'escenari on es troben Esteve i Nicolau. El coix, quan ha marxat el seu company, demana almoina als transeunts.)

ESTEVE.- Fixat que la major part dels miracles de Jesús, abans de la seva mort,

eren realitzats com una demostració de que tenia el poder...

NICOLAU.- (CORREGINT-LO) Vols dir, de que té el poder...

ESTEVE.- Exactament: de que té el poder de perdonar els pecats. Doncs bé: no trobaria extrany que Jesús permetés que els Apóstols, per demostrar que tenen el poder de perdonar els pecats, també fessin miracles.

NICOLAU.- Qui sap...

ESTEVE.- Oh, i més ara després de la vinguda de l'Esperit Sant.

NICOLAU.- Abans de la seva Ascensió als Cels, Jesús havia promés que rebrien l'Esperit Sant.

ESTEVE.- Quina altre meravella la vinguda de l'Esperit Sant!

NICOLAU.- Maria, la mare de Jesús també hi era!

ESTEVE.- Si, hi era amb els Apóstols, Perque Ella es la Reina dels Apóstols.

NICOLAU.- Diuen que en el moment de la vinguda de l'Esperit Sant es va sentir com un tro del Cel i un vent que corria per tota la casa.

ESTEVE.- I es va posar sobre la testa de cadascú una llengua de foc. Estic convençut, Nicolau, que aquell dia també es va posar sobre tu i jo i sobre una multitud de deixebles. Des d'aquell dia entenc moltes coses que abans no entenia.

NICOLAU.- Jo també.

ESTEVE.- Entenc que la passió i mort de Jesús en creu és el sacrifici del Fill de Déu per a la redempció del món. Entenc el baptisme de Joan, que alliberant-nos del pecat que es l'herencia d'Adam i Eva ens fa Fills de Déu, entenc el poder de perdonar els pecats a el misteri de la consagració del pa i del vi...

NICOLAU.- En virtut d'aquesta consagració Jesús es sempre amb nosaltres i se'ns dona com aliment...

ESTEVE.- Arriben els Apóstols Pere i Joan.

NICOLAU.- Seguits de molt deixebles.

ESTEVE.- Els acompanyarem

(Esteve i Nicolau, fent una reverència als dos apóstols, s'aparten per deixar passar la comitiva. El coix de la Porta Daurada,

en veure la comitiva diu adreçant-se a Pere i Joan.

COIX.- Tingueu compassió d'aquest pobre, coix de naixença! Pietat per aquest home coix, que no es pot guanyar el pé!

S. PERE.- Mira'ns!

(El coix mira els dos apóstols esperant rebre una almoïna)

S. PERE.- No tins plata ni or. Però el que tinc et dono. En nom de Jesucrist de Nazaret, alça't i camina.

(Sant Pere dona la mà al coix, ajudant-lo a aixecar-se. Immediatament el coix es posa a saltar i caminar. Es promou un moment d'estupefacció entre la comitiva dels apóstols i transients. Alguns s'agenollen, donant gracies a Déu.)

S. PERE.- Gent d'Israel. Per qué us maravelleu d'aixó i ens mireu d'aquesta manera? No es per la nostra virtud que aquest home ha estat curat, sino en nom de Jesús de Nazaret, al que vosaltres vareu negar davant de Pilat. Es en nom de Jesús ressucitat que aquest home, coix de naixement, que havia demanat caritat durant tota la seva vida, en aquest lloc, ara camina com tots nosaltres. Penediu-vos doncs dels vostres pecats i convertiu-vos.

{ Mentre Sant Pere parla arriben certs personatges acompanyats d'uns quants esbirros. Aquests agafen a Pere i Joan, els lliguen i se'ls emporten. }

F o s c o r i m u t a c i ó

QUADRE DE LA PRESO

L'escena representa un calabós de la presó pública de Jerusalem. En aquest calabós els Dotze Apóstols s'están agenollats en rodona, en pregaria col·lectiva. Cal tenir en compte que un cop elegit Matias en substitució de Judas el Traïder, els Apóstols tornaven ésser Dotze. Mentre están pregant es produeix un lleuger llampec i un Angel, vestit de blanc, queda en mig dels Dotze. L'Angel fa un senyal de silenci. I diu;

-Sortiu, i demà al matí aneu al Temple i diguen al poble paraules de vida.

Els Dotze s'alcen. L'Angel -que ha entrat sense obrir la porta- es col·loca davant d'ella i la porta s'obra sola. L'Angel va al davant seguit per Sant Pere. Els Ap'ostols van sortint de un a un. La porta es tanca sola, lentament i sense fer fressa.

Un instant després és va fent clar. Obren la porta, amb un gran soroll de forrellacs, quatre guardies armats amb bastons i látiges. En no veure ningú diuen:

-Han fugit! Han fugit!

Inspeccionen la porta, el pany i el forrellac. I diuen:

-La porta era ben tancada amb clau i forrellac. Però la clau i el forrellac només obren per fora.

-Algú els ha obert! -diuen (Vegeu Actes dels Apostols, capítols 4 i 5)

F O S S O R I M U T A C I O

ELS APOSTOLS DAVANT

DEL SANHEDRI

L'escena representa el vestibol de la sala del Sanhedri. Al fons una cortina, partida en dos fulls, amaga la sala. Un servent guarda l'obertura de la cortina. Arriba un altre dependent del Sanhedri acompanyant els diaques Esteve i Nicolau. Aquest dependant fa un senyal al seu company i diu en veu baixa:

SERVENT PRIMER.- Aquests dos tenen permís d'estar-se aci. (Amb aire confidencial) Son dels nostres. Són els deirebles Esteve i Nicolau.

SERVENT SEGON.- (S'acosta als altres tres) Està reunit el Sanhedri sota la presidència dels ~~Grans~~ Grans Sacerdots Anís i Caifás. Abdias actua com a magistrat del Temple, el mateix que serví d'acusador contra Jesús. Dintre uns moments arribaran els Dotze. Ara els están açotant.

SERVENT PRIMER.- Abdias els ha fet detenir amb molts miraments perquè tenia por que el poble els defensés. Els han trobat predicant l'Evangeli al Pórtic de Salomó. He sentit que deien que durant la nit un Angel els ha obert les portes de la presó.

SERVENT SEGON.- Però quan els han tingut fora de la vista del poble els miraments s'han acabat i, com us he dit, ara els estan eçotant barbarament. Jo he vist de molt aprop. Cap d'ells ha dit ni piu. Ni un crit, ni un gemec.

SERVENT PRIMER.- Aquests homes tenen molta fe.

SERVENT SEGON.- Nosaltres també gracies a Déu.

(Els dos servents i els dos diaques es donen la mà)

ESTEVE.- Aquest que parla alla dins és Abdias, el magistrat del Temple.

SERVENT PRIMER.- El que ha fet detenir els Dotze.

ABDIAS.- Ja se'ls va dir, quan dos d'ells foren agafats amb motiu de l'epiàpdi d'aquell coix de la Porta Daurada, que no parlessin més en nom de Jesús; que, del contrari, serien castigats. Doncs be cal que els Grans Sacerdots i el Sanhedri sapiguen que, assistits per Beelzebub, han continuat fent molts miracles en nom de Jesús; De tots els pobles veiens ve gent cap a Jerusalem con-

duint malalts i els col.loquen en lliteres pels carrers esperant que si passa Pere, el cap dels Dotze, almenys els toqui la seva ombra. I per art de Beelzebub tots es curen. Tinc el deure d'informar al Sanedri que els miracles dels Dotze i de molts deixebles promouen més commoció que en temps de Jesús. I els Dotze ens acusen públicament d'haver condemnat Jesús a mort.

(Seu sent un rumor general a la sala sel Sanedri)

GAMALIEL.- (Des de la sala del Sanedri) Varons d'Israel. Ja sabeu el meu consell quin és: aneu en compte a comprometre-us amb aquests homes. Recordæu que un dia va sortir un tal Teudas, dient que era algú. Varen creure en la seva doctrina uns quatrecenths homes. Doncs bé: Teudas fou executat i els seus homæs qui sap on són. Un altre dia va sortir un tal Judas, el Galileu. Va creure en ell molta gent. Però també aquest fou mort i els que el seguiren, qui sap on són. I ara jo us dic: deixeu estar aquests homes, deixeu-los en llibertat. Perque si aquesta doctrina es cosa dels homes es desferá per si sola, però si es obra de Déu no la podreu destruir. No volgheu resistir contra Déu.

(Es produeixen grans rumors a la sala. Els quatre homes del vestibol escolten atentament)

ESTEVE.- S'acorda posar-los en llibertat, un cop hagin estat aqotats, i amenaçar-los que si tornen a parlar en nom de Jesús...

NICOLAU.- A tu, un dia et farán pitjor, Esteve. Contra els Dotze encara no s'atreveixen; contra tú si que sí s'hi atrevirán.

SERVENT PRIMER.- Tinc un fill molt malalt, Esteve. Si avui vinguessis a casa segur que ell guariria. Ja sabeu que tota la meva famílaa creu en Jesús de Nazaret. I I tots sabem... que, en nom de Jesús feu molts miracles.

NICOLAU.- Tots sabem, Esteve, que estás ple de l'Esperit Sant. (dirigint-se al servent primer) Avui mateix acompanyaré Esteve a casa vostra.

SERVENT SEGON.- Jo també hi vindré (a Esteve i Nicolau) Conec el fill del meu company. Fa més d'un any que está malalt. La tos li corsefa el pit.

(Arriben els Dotze, cada un d'ells lligat per les munyeques i subjetat per un altre home. Abans d'entrar a la sala del Sane-

dri cada guardià deslliga el seu presoner. Els dos servents els ajuden amablement)

SERVENT PRIMER.- No és cap secret dir-vos, perquè tots ho hem sentit que sereu posats immediatament en llibertat.

SANT PERE.- Hem estat cruelment apotats, però estem molt contents d'haver estat dignes dignes de patir en nom de Jesús.

(Els Dotze i els seus acompanyants entren al Sanedri. El servent segon clou les cortines. Continuen en escena els dos servents, Esteve i Joan)

ABDIAS.- (Des de la sala del Sanedri) El Sanedri te al davant els Dotze principals deixebles de Jesús de Nazaret. En nom del Sanedri comunico a aquests Dotze homes que si tornen parlar en nom de Jesús seran durament castigats.

SANTPERE.- (Des del Sanedri) Primer obeirem a Déu que als homes. Vosaltres vareu clavar Jesús a la creu. Però aquest Jesús va ressucitar, i quaranta dies després se'n pujà al Cel, i ara seu a la dreta de Déu Pare, com a Príncep i Salvador, que si estem sincerament penedit, ens perdonarà els pecats pels mèrits de la seva sang redemptora.

(Se senten forts rumors a la sala del Sanedri.

T E L O

QUADRE FINAL

LA MORT DE SANT ESTEVE

Aquest quadre ha de representar la mort violent de Sant Esteve, el primàrtir de l'Esglesia que, com se sap, morí apedregat a les afores de Jerusalem.

El Sant s'estarà agenollat i farà -com diuen els Actes dels Apòstols- cara d'àngel. Mentre l'apedreguen, amb pedres grosses i regulars, mirarà el Cel i dirà:

ESTEVE.- Veig el Cel obert i Jesucrist a la dreta de Déu Pare!

(Al cap d'uns moments dirà:

ESTEVE.- Senyor Jesús rep el meu esterit.

(Finalment amb veu forta exclamarà:

ESTEVE.- Senyor pernona'ls aquest pecat!

Llavors Sant Esteve caurà a terra, mentre encara el van apedregant. En un cap d'escenari es veurà Saule (Sant Pau) un adolescent que guarda el pilot de vestits dels que apedreguen Sant Esteve,

A l'altre cap d'escenari un grup d'espectadors, i entre ells el diaque Nicolaus company de Sant Esteve.

Quan Sant Esteve ja és mort els butrins recullen els seus vestits i marxen. Els que han fet d'espectadors s'acosten a Esteve per recollir el cadáver. Un d'ells desplega un un llençol, mentre Nicolau diu:

NICOLAU.- Germans: Esteve acaba d'entrar al Paradís. És el primer màrtir de Jesucrist, Fill de Déu: Ens va prometre Jesús que ens perseguirien i matarien. Esteve ha estat el primer que ha tingut la glòria de patir i morir pel nom de Jesús de Nazaret, qui després d'esser crucificat en aquesta ciutat de Jerusalem va ressucitar i quaranta dies després se'n va pujar al Cel, des d'on ens assisteix. Nosaltres no podem pas ésser més ben tractats que el Mestre. Hem de saber morir, si cal, per la fe en la divinitat i en la doc-

trina de Jesucrist. Aquest Jesús, amb la seva sang, ens ha donat la llibertat de pegar, en aquest món i en l'altre, ésser comptats com a fills de Déu. És un camí de virtut i sacrifici, però és el camí de la pau i de l'alegria de consciència. Som lliures d'acceptar-lo o de refusar-lo. Però recordeu que no hi ha salvació en ningú més que en la persona de Jesucrist, Fill de Déu. En nom d'Ell se'n salvaran molts, però també en nom d'Ell se'n condemnaran molts. Germans: davant del cadàver d'Esteve podem dir que l'història de l'Església ha començat. La Creu de Jesús és la nostra bandera.

Nicolau i un company seu col·loquen el cadàver d'Esteve sobre el llançol mentre els altres s'agenollen i preguen.

 F E L O

 F I